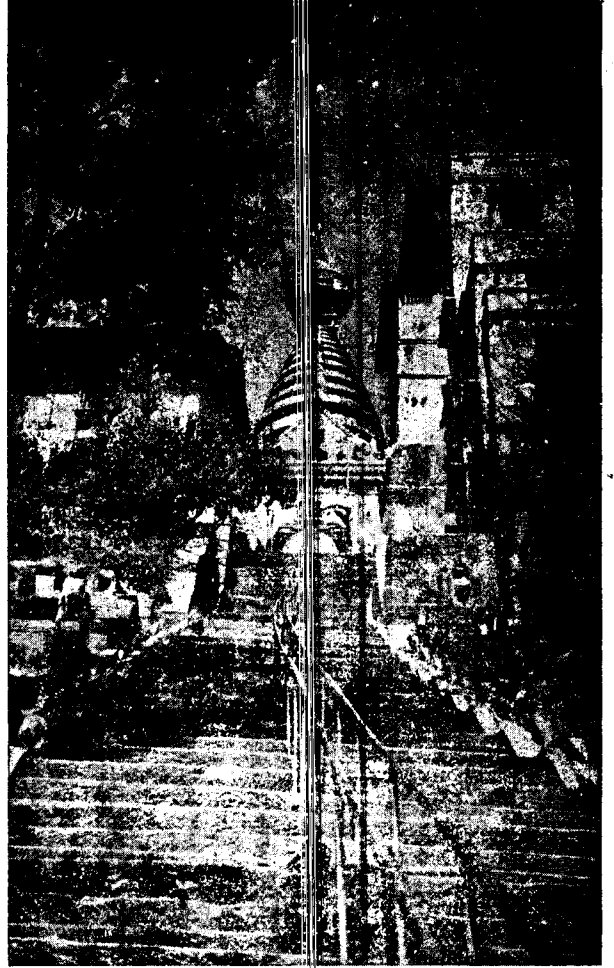

धर्मकीर्ति

बुद्ध वर्ष २५२७
विक्रक सम्वत् २०४०
नेपाल सम्वत् १९०३
ईस्वी सम्वत् १९८३

★

सम्पादक :
भिक्षु अश्वघोष

प्रकाशक :
धर्मकीर्ति बौद्ध अध्ययन गोष्ठी
धर्मकीर्ति विहार
श्रीधर, नया टोल, काठमाडौं

मूल्य २/-

शान्तिनायक गौतम बुद्ध महापरिनिर्वाण जुया बिज्यागु

२५२७ दँ क्यंगु
पवित्र बैशाख-पुहीया उपलक्ष्यय्
भितुना

धन्ना के दी स्वा

मोटरया सामानत माल धाःसा

जिमित लुमंका दिसं

जोगवीरसिं कमलवीरसिं

२८ जुद्ध सडक, काठमाडौं ।

फोन : ११४५३, १३८४२, १४६५४

लेख	लेखक	पृष्ठ
१. बुद्ध-वचन		१
नेपाल भाषा		
२. बुद्ध व सुखमय जीवन	-लोचनतारा तुलाधर	२
३. नन्द कुमार तं पिहाँ वन	-दबल काजी तुलाधर	६
४. उपेक्षा-भावना	-अगम्य रत्न कसा	११
५. बुद्ध शासनया आयु	-अनगारिका माधवी	१८
६. दोष मालेगु	-मुनदेवी डंगोल	२०
७. वाःचा मदु अथवा होश मदु	-भिक्षु अश्वघोष	२३
नेपाली		
८. क्लेशयुक्त बिचार हुने व्यक्ति	-भिक्षु अमृतानन्द	५
९. बुद्ध-धर्म	-के. श्री धम्मानन्द	१४
१०. प्यासी बुद्ध	-प्रकाश वज्राचार्य	२६
अंग्रेजी		
11. No Short Cuts to Nirvana Biography of Mahasi Sayadaw	-M. C. Tun	2 32
बौद्ध गतिविधि		३३

लयताया खँ

धर्मकीर्ति विहारया दँपौ "धर्मकीर्ति" सकसिगुं गुहालि दसा

स्वलापौ

जुयाः पिदने त्यंगु दु ।

धर्मकीर्तियात गुहालि बिया दिसँ-थ्व छिगु हे पत्रिका खः ।

मोन्टेकाडो पार्लर धैगु छु थें ?

छको दुस्वः कासँ अलेतिनि छि थवी !

न्हचाबलें छिकिपिनिगु सेवाय्

मोन्टेकाडो पार्लर

शाखा:- क्वालिटी आइस्क्रीम
होटेल क्रिस्टल, शुक्रपथ
काठमाडौं

मू कार्यालय:- मोन्टेकाडो पार्लर
लक्ष्मी सदन, ज्याठा
कान्तिथ । फोन १४३१४

कोबे ब्याटरी, जर्मन मोबिल, **NGK** स्पार्क प्लग व

जापानी मोटरया स्पेयर पार्टस् इत्यादिया लागि

जिमित स्वापू तथा दिसँ

एवाई अटो ट्रेडिङ्ग कं०

लक्ष्मी सदन, कान्तिपथ, ज्याठा, काठमाडौं

फोन : १४३१४

बुद्ध-वचन

सुकरानि असाधूनि-अत्तनो अहितानिच
यं वे हितञ्च साधुञ्च तं वे परम दुक्करं ।

अर्थ- यःत अहित जुइगु खराबगु ज्या याय
अःपु, तर यःत हित जुइगु बाँलागु ज्या याय
तःसकं हे भाकु ।

आफुलाई खराब हुने राम्रो काम गर्नु सारै
सजिलो हुन्छ, आफुलाई हित हुने काम गर्नु बडो
मुस्किल छ ।

★

अत्तनाव कतं पापं-अत्तना संक्किलिस्सति
अत्तना अकतं पापं-अत्तनाव विसुज्जति
सुद्धी असुद्धी पच्चत्तां-नाञ्जो अञ्जं विसोधये।

अर्थ- आफुले गरेको पापले आफैलाई अप-
वित्र पार्दछ, आफुले गरेका पुण्यले आफैलाई
शुद्ध पार्दछ, शुद्धि हुने र अशुद्धि हुने आफनै द्वारा
हो, कसैले अरु कसैलाई शुद्ध पार्न सक्दैन ।

★

अत्तदत्थं परत्थेन - बहुनापि न हापये
अत्तदत्थ मभिञ्जाय - सदत्थ पसुतो सिया ।

अर्थ- मेपिन्त उपकार याय्या निति, यःत
प्राप्त जुइगु उत्तमगु लाभ आपा हानि याय मज्यू,
यःत लाभ जुइगु सीका न्याबल्ले भिगु ज्याय लगे
जुइमा ।

अर्काको धेरै हित गर्नका लागि आफ्नो हितको
हानि गर्नु हुँदैन । आफ्नो हितको विचार राखेर
राम्रो काममा लाग्नु पर्दछ ।

★

पोराण मे तं अतुल ने तं अज्जतनामिव
निन्दन्ति तुण्हि मासीनिन्दन्ति बहु भाणिनं
मित भाणम्पि निन्दन्ति नत्थिलोके अनि-
न्दतो ।

अर्थ- हे अतुल, यो पुरानो कुराहो, अहिलेको
होइन, नबोल्नेलाई पनि, धेरै बोल्नेलाई पनि
नरम बोल्नेलाई पनि निन्दा गछन् । यो संसारमा
कोही पनि निन्दा रहित हुँदैन ।

बुद्ध व सुखमय जीवन

—लोचनतारा तुलाधर

कीसं स्यू खूगू गति (षट्गति) मध्ये मन् जुया जन्म काये धयागु तसकं दुर्लभ । मन्तूया ति अमु-
ल्यगु जीवन नं मरू । ध्व अमूल्यगु जीवनय सुखी
जुया शान्त पुर्वक म्वाय् सय्के माः । खय्तला
खः सुखी जुया म्वाय् सकसियां यो । व हे सुख
मालेत मन्तूखं यक्व कुतः याइ । तर सुख माले
मसया धाय् वा सुखी जीवनया लंपु मसिया सुख
मालेत संसं दुःखया दुःखं पुका च्वने माला च्वंगु
दु । सुखी जुया म्वाय् अःपु धका ला बुद्धं नं धया
बिमज्या । बुद्धं धै बिज्याःगु दु— मन्तू जुया जन्म
काय् थाकु, सीमानिगु शरीर घाना म्वाना च्वने
नं थाकु, धर्म श्रवण नं थाकु, बुद्ध जूया जन्म काय्
नं थाकु । बुद्धया शब्दं न्ह्यथनेगु खःसा— “किच्छो
मनुस्स पेटिलाभो, किच्छं मच्चान जीवितं, किच्छं
सद्धम्म सवणं, किच्छं बुद्धानं उप्पादो”

खः थाकु थाकु सकतां थाकु । अले ध्व थाकुगु
ज्या या हे मयासे सुंक च्वं च्वने ला ले ? अथे मखु
थाकु धका ग्याना लिचिलेगु मुखंता खः कायरपन
खः अले आलस्यपन ! खय्तला मनुष्य जीवन
दुर्लभ धका जक चाइगु हे तसकं ज्यू । दुर्लभ
धका मस्यूसा मन्तूखं जीवनया मू खंके फइ मखु ।
थथाःगु जीवन धयागु गुलि वइ गुलि वनी धका
मन्तू लाक्को पाक्को सना जुइ । क्वथ्याः थाय्

लः न्ह्याइगु खँ ला सकस्यां स्यू । जीवनया मू मथुल
कि मन्तूतय्गु नुगलं धर्म तापाना वनी । योग्यम्ह
मन्तू जन्म काय्त पुण्यवान जुइमाः धयागु हे मस्यूसा
धर्म याय्माः धयागु गनं सी ।

ध्व अमूल्यगु लोके जन्म ला जुइ धुन । अले
'मसीतले म्वाय् धयागु तसकं थाकु' धाःगु 'आः छु
याये थें गय् याना म्वाना च्वनेगु थें धका आत्ते
जक चाया निराश जुया ज्वीगु नं बांलाःगु लंपु
मखु । मसीतले थाकु' धाःगु हे ध्व शरीरयात
म्वाका तय्त नये, त्वने पुनेया, च्वनेगु धाय् चूलाका
च्वने थाकु धाःगु । थौंकन्हैया ईले ला कं हे थाकुगु
समस्या जुया वे धुंकल । नये त्वनेया खँ छखे हे
ति ले, न्हि न्हि हरेक क्षत्रे माःगु लः हे त्वने मदइ
थें च्वना वे धुंकल । वातावरण दुषित जुया वःगु
कारणं याना सासः ल्हायेत शुद्धगु फय् मदया वे
धुंकल । ध्व हे नय्, त्वने, पुनेया कारणं थौंकन्हैया
मन्तूतय्के स्वार्थीपन कं कं अप्व खने दया वःगु
दु । न्हापा सा छम्हसिया कमाइ नं भवछिसियां
नयेत गाः आः म्हति म्हति कमे याना नं मगाना
वःगु दु । अय् जूगुलि थः छम्हसित जक पुरे
यायेगु लागी मां बी हे मघाल छखे छोया बिल ।
स्वार्थीगु नुगः बल्लानाः वोलिसे आदर, गौरव,
माया मतिना, सत्यता दक्को बुलुया वन ।

नये त्वमे पुनेया समस्या ला मनुखं न्हागु याना नं ज्यका च्वगु दु । अले थुकिया लागी च्वाय् जूपि मनूते धर्मया खँ न्यनेगु ई दैगु हे गन । 'छु धर्म प्वाः जाय्कः वइला' घाइपि तक नं मनूत दु । प्वाःया लागी चा, न्हि जोतय जुइ लाइ तर धार्मिक क्षेत्रय् वनेत ई दइ मखु । थय् जूगुलि हे बुद्धं 'धर्म श्रवण नं थाकु' धया बिज्याःगु ।

गन धर्म न्यपि म्ह जुया वनी, धर्मया नां तक हे दुर्लभ जुया वनी, असत्यताया विजय जुया वइ अन बुद्धया जन्म गथे जुइ फइ । स्यायेगु, पालेगु, अन्या, अत्याचार आदि थाय् कया च्वंगु इले मनूतेके धर्म न्यने धयागु मती हे वनी मखु उकि थयाःगु इले गुगुं हालते नं बुद्धया जन्म ज्वी मखु । च्वे धया कथ धर्मया खँ स्यूम्ह मनू जन्म जुइ हे उलि थाकु धासेलि बोधिज्ञान लाःम्ह थःम्हं थ्यूम्ह जक मखु सकसितं थुइका जन्मं मुक्तगु लंपुइ थ्यंका वी पुम्ह महापुरुषया जन्म गुलि दुर्लभ जुइ कीसं अथे हे अन्दाज यायेफु । अय्जुगुलि हे कल्पौं कल्पलिपा तिति छम्ह बुद्धया जन्म जुइगु ।

थथे थाकुगु खँ व समस्याया जक बिचाः यायेबले कीतं म्हाइपुया वेयो मने नैराश्यता बुया वेयो । थथे मने लुइकेगु पाय्छि मजू । न्हागु हे थाकु वाः धका मन ववतुंका च्वने नं मज्यु थुपि थाकुक प्राप्त जुइगु वस्तुत दकों अमृत्यगु रतन खः, थुमित प्राप्त याय्गु कुतः याय्माः धका थुइके माः ।

थ्व थाकुगु खँ छखे छ्वया आः छकः सकसितं योगु सुख पाखे छक बिचाः याये । बुद्धया धापू कथं गृहस्थी च्वनीपिनी प्यताजिया सुख दु—

१) अर्थि सुख— फुकं दु धायेगु सुख । अय्

धका संसारे च्वंगु वस्तु फुक थःके दयेमाः धयागु मखु । थःगु न्हिज्या छ्वलित मदेक मगाःगु हल ज्वलं थःके दु धाय्गुयात सुख धाइ । छुं नं वस्तु कपिके काय् माल कि मन ऊयातुसे च्वनेयो । वीपिनि नुगः स्याइ ला धयाथे धन्ना जुइ यो । हानं बीम्हेसिनं वस्तु याउंके व्यूसानं व थःगु मखुगु वस्तु स्यनी, तनीया धन्ना ववबुया च्वने मालेयो । अय्जुगुलि थःत माःगु वस्तु थःके दइबले गुगु मनय् आत्म संतुष्टी दइगु खः उकियात हे बुद्धं सुख धया बिज्याःगु खः ।

२) भोग सुख— थर्मं कमय् यानागु धन स्वतन्त्र पूर्वकं भोग याय्गु, थःम्हं कमेयानागु धन सम्पत्ति माः कथं माः थाय् खर्च याय् दैगु हे भोग सुख खः । थःम्हं कमाय् यानागु धन नं पराधीन जुइका च्वने माल धाय्, गनं दान व चन्दा बीत स्वतन्त्र मदुसा भोग सुख दै मखु ।

३) अनण सुख— साहुं कयंका च्वने म्दाकेगु । सुयाकें त्याय् काय् धुंगु धन वा वस्तु त्यासा पुले मफु तले मनूया मने गबसे शान्ती दइ मखु । अज्ज ला थःम्हं त्याय् कया तगांम्ह साहु गनं नाप लाइ धका म्हे ज्यु मदेक धन्ना कया च्वने मालेयो ।

४) जनवज्ज सुख— निर्दोषी जुया म्वाय्गु । खुया कायेगु, लुते यायेगु, ह्येका काय्गु, थें जाःगु दोषं मुक्तगु लजगाः जोना जीवन न्हाकेगु निर्दोष जीवन हनेगु खः । "थुकियात छाय् सुख घाल ले ? थौंकन्हे ला तप्यंगु ज्या जक यानां सुख सी हे मखु ।" धयागु खँ जू वेफु । तर बुद्धया धापू कथं मखुगु ज्यां कमाय् याना तःगु धनं जक मनू सुखि जुइ मखु । बुद्धया थ्व पाँ सत्य खः । भौतिक सुखं मनूयात धाथे सुखी गबसे याये फइ मखु । मानसिक सुखं हे जक मनूयात स्वस्थ व निरोगी याये

फइ धयागु थौंकन्हैया यक्व वैज्ञानिक, विशेषज्ञते धापू नं खः । तःधंगु पाप याय् धुंका मनूयात न्ह्याक्व भौतिक सुख दःसा नं व सुखी जुइ फइ मखु । सुनानं खंक याःगु पाप जूसा थःत ज्वनी ला, पाली ला धयागु धन्नां प्वनी मखु । सुनानं मखंक याःगु पाप जूसा थःगु मनं हे थःत सुख बी मखु । इले ब्यले आत्म ग्लानि जुया च्वनीगु कारणं याना जीवनया अन्त तकं नं पापं पुका च्वने माली ।

बुद्धं कना विज्याःगु थुपिं प्यता सुखं मनूत तापाना च्वने माःगुया नं यक्व कारण दु । न्हापां ला असंतोषी पहः हे मुख्यगु खः । थःके माक्व वस्तु दया नं मेपिनिगु सरह वना जिके थ्व मद्दु, थयाःगु न्हू वःगु वस्तु मद्दु, थयागु अःपुक ज्या याय्गु वस्तु मद्दु धका असंतोषी जुया च्वनेगु । वयां ल्यू सामाजिक परिस्थिति— थौंकन्हैया पर्वः गये थे थहां वना च्वंगु विधि व्यवहारं आपासिगु सुख लुते याना च्वंगु दु । समाजं धाइ ल्हाइया भयं आपाःसिनं थ्व प्यता सुख तोफिका च्वने माःगु दु । न्यना तःपिं थुपिं दःमां नं थ्व कट्टरगु समाजया स्थिति थितिया सुधार थौंतक जुइ मफुनि । समाजे थःगु न्हाय् तपुकेया लागी तच्चय्क व्यवहार याना क्यनेगु सिवे थथे यातकि मेपिन्त गुलि वाधा जुइ धयागु विचाः सुयागुं मने थौं तक लूगु दु थें मच्चं । मनू प्रकृति हे सामाजिक प्राणी खः । न्ह्याथेयाःगु परिस्थिति विधि व्यवहारं ख्याः वःसां वं समाज तोता जंगले च्वोवने फइ मखु बरु वं च्वे न्ह्यथनागु प्यता सुख तोता समाजे लोय्का चोनी ।

थुपिं वाहेक देशया आधिक प्रशासन नीति नं सुख तोफिकेगु ज्या याः । गन देशे हि चःतिया ल्वःगु मू दइ दखु, इमान्दारिता व सत्यताया थाय्

दइ मखु, अनया जनता गबलें सुखो जुइ मखु । उगु थासे निर्दोषी जीवन दकले दुर्लभ जुइ । देश स्वया भेष याय् माला वनी । नये, त्वने पुनेया लागी त्यःगुं, मत्यःगुं ज्या यायेगु करं क्यनी । सत्यता स्वया थःगु जीवन यइ, नैतिकता स्वया थःगु जीवन यइ अले न्ह्यागु ज्याय् नं वं ल्हाः तइ ।

सम्पतियात बुद्धं न्याता प्रकारथा दु धया विज्याःगु दु—

१) थावर निधान— बुँ, जग्गा आदि अचल सम्पति ।

२) जंगम निधान— किसि, सल, मे, फैं आदि चल सम्पति ।

३) अंग सम निधान— शिल्प शास्त्र शरीर समान सम्पति ।

४) संहारिम निधान— लुँ, वह, ध्यबा आदि तुरन्त ज्या वैगु धन ।

५) अनुगामिक निधान— न्ह्यावलें ल्यू ल्यू वइगु पुण्य धन ।

थुपिं न्याता सम्पति कीत माल धायवं सिमां सया वइगु पतिइ मखु । थुकिया प्राप्तीया लागी प्यता गुण धर्म पुरे ज्वी माःगु दु ।

१. उत्पति वीरिय— अखण्ड उत्साह । थःभ्हं यानागु ज्या निराश मजुसे मदिक याना यंकेगु याये माः । छक्व असफल जुइवं थ्व ज्या जुइ हे फइ मखुत धका मन क्वत्तुंकाः हतोत्साही मजुइगु ।

२. आरक्ख सम्पदा— आरक्षा । थःमं कमे याना ते धुंगु सम्पति लः, मि, खुँ डाकाया पाखें बचे याये सयेकेगु गुण नं माः । मखुसा थःभ्हं (थुकिया ल्यं च पेजय् स्वया दिसं)

मूल सूत्र मज्झिमनिकाय अनङ्गण सुत्त

क्लेशयुक्त विचार हुने व्यक्ति

—भिक्षु अमृतानन्द

यस्तो मैले सुनें । एक समय भगवान् बुद्ध श्रावस्तीको जेतवनाराममा बस्नु भएको थियो । अनि त्यहाँ आयुष्मान सारिपुत्रले भिक्षुहरूलाई आमन्त्रण गर्नु भयो । अनि ती भिक्षुहरूले प्रत्युत्तर दिए पछि वहाँले यसो भन्नुभयो— आवुसो ! यो लोकमा चार प्रकारका व्यक्तिहरू छन् । कुन चार भने—

१) आवुसो ! यहाँ कुनै व्यक्ति आफूमा क्लेशयुक्त (अङ्गण) भएर पनि 'आफूमा क्लेशयुक्त विचार छ' भनी यथार्थतः जान्दैन ।

२) आवुसो ! यहाँ कुनै व्यक्ति आफूमा क्लेशयुक्त विचार भएमा "आफूमा क्लेशयुक्त छ" भनी यथार्थतः जान्दछ ।

३) आवुसो ! यहाँ कुनै व्यक्ति आफूमा क्लेशयुक्त विचार नभएर पनि "आफूमा क्लेशयुक्त विचार छैन" भनी यथार्थतः जान्दैन ।

४) "आवुसो ! यहाँ कुनै व्यक्ति 'आफूमा क्लेशयुक्त विचार छैन' भनी यथार्थतः जान्दछ ।"

आवुसो ! जो त्यो क्लेशयुक्त विचार (अङ्गण) आफूमा भएर पनि 'आफूमा क्लेशयुक्त विचार छ' भनी यथार्थतः नजान्ने र जो त्यो क्लेशयुक्त विचार आफूमा भएर 'आफूमा क्लेशयुक्त

विचार छ' भनी यथार्थतः जान्ने— यी दुबै क्लेशयुक्त विचार हुने व्यक्तिहरू मध्येमा माथिल्लोलाई हीन र तल्लोलाई श्रेष्ठ व्यक्ति भनिन्छ ।

"आवुसो ! जो त्यो आफूमा क्लेशयुक्त विचार नभएर पनि 'आफूमा क्लेशयुक्त छैन' भनी यथार्थतः नजान्ने र जो त्यो आफूमा क्लेशयुक्त विचार नभएमा 'आफूमा क्लेशयुक्त विचार छैन' भनी जान्ने— यी दुई क्लेशयुक्त विचार छैन भनी जान्ने यी दुबै क्लेशयुक्त विचार हुने (अनङ्गण) व्यक्तिहरू मध्येमा माथिल्लो व्यक्तिलाई हीन र तल्लो व्यक्तिलाई श्रेष्ठ व्यक्ति भनिन्छ ।

यस्तो भन्नु हुँदा आयुष्मान मौद्गल्यायनले आयुष्मान सारिपुत्र सँग सोध्नु भयो ।

आवुसो सारिपुत्र ! दुबै क्लेशयुक्त विचारका भएर पनि किन एकजनालाई हीन र अर्कोलाई श्रेष्ठ भनिएको हो ? यसको कारण के हो ?

आवुसो सारिपुत्र ! दुबै क्लेशयुक्त विचारका नभएर पनि किन एकजनालाई हीन र अर्कोलाई श्रेष्ठ भनिएको हो ? यसको कारण के हो ?

आवुसो मौद्गल्यायन ! जो त्यो व्यक्ति आफूमा क्लेशयुक्त विचार भएर पनि 'आफूमा क्लेशयुक्त विचार छ' भनी यथार्थतः जान्दैन

उसले सो क्लेशयुक्त विचारलाई हटाउनको निमित्त इच्छा गर्दैन, कोशिम गर्दैन र वीर्यारम्भ गर्दैन । अनि उ सरागी, समोही तथा क्लेशयुक्त विचार हुने भई संक्लिष्ट चित्त लिएर मर्छ । भनौ कि— पसलबाट वा कालिगरको घरबाट मैलो परेको काँसको भाँडो ल्याउँछ । मालिकले उसमा खाना-पनि खान्न सफापनि नगरी फोहर ठाउँमा फ्याक्छ । अनि सो भाँडो पछि गएर ऊन् ऊन् मलीन हुन्छ । यस्तै गरी आवुसो ! आफूमा क्लेशयुक्त विचार भएर पनि नजान्नेले पछि गएर उ संक्लिष्ट चित्त लिएर मर्छ ।

आवुसो मौद्गल्यायन ! जो त्यो व्यक्ति आफूमा क्लेशयुक्त विचार भएर आफूमा क्लेशयुक्त विचार छ भनी यथार्थतः जान्दछ उसले सो क्लेश-युक्त विचारलाई हटाउनको निमित्त इच्छा गर्छ, कोशिस गर्छ र वीर्यारम्भ गर्छ । अनि उ अरागी, अद्वेषी, अमोही तथा क्लेशयुक्त विचार हुने नभई असंक्लिष्ट चित्त लिएर मर्छ । भनौ कि— पसल-बाट वा कालिगरको घरबाट मैलो परेको काँसको भाँडो ल्याउँछ । मालिकले त्यसलाई सफापारी त्यसमा खाना पनि खान्छ फोहर ठाउँमा फ्याक्दा पनि फ्याक्दैन । अनि सो भाँडो पछि गएर ऊन् ऊन् सफा हुन्छ । आवुसो ! यस्तै गरी आफूमा क्लेशयुक्त विचार भएर 'आफूमा क्लेशयुक्त विचार छ भनी जान्नाले पछि गएर उ असंक्लिष्ट चित्त लिएर मर्छ ।

आवुसो मौद्गल्यायन ! जो त्यो व्यक्ति आफूमा क्लेशयुक्त विचार नभएर पनि 'आफूमा क्लेशयुक्त विचार छैन' भनी यथार्थतः न जान्नेले शुभ निमित्त (आसक्त युक्त अहा ! कति राम्रो ! भन्ने दृष्टिले हेर्नेलाई भनिएको हो ।) लिएर

हेर्छ, यसरी शुभ निमित्तले हेर्नेको मनलाई रागले ध्वस्त पाछ । अनि उ सरागी, सद्देषी, तथा क्लेश-युक्त विचार हुने भई संक्लिष्ट चित्त लिएर मर्छ । भनौ कि— पसलबाट वा कालिगरको घरबाट सफा सुगंध भएको काँसको भाँडो ल्याउँछ । मालिकले त्यसमा नखाई फोहर ठाउँमा फ्याक्छ र पछि गएर सो भाँडो अघि भग्दा ऊन् ऊन् मलीन हुन्छ । आवुसो ! यस्तै गरी आफूमा क्लेशयुक्त विचार नभएर पनि त्यसलाई नजान्नाले पछि गएर उ संक्लिष्ट चित्त लिएर मर्छ ।

आवुसो मौद्गल्यायन ! जो त्यो व्यक्ति आफूमा क्लेशयुक्त विचार नभएमा 'आफूमा क्लेश-युक्त विचार छैन' भनी यथार्थतः जान्नेले शुभ निमित्तले हेर्दैन, यसरी शुभनिमित्तले नहेर्नेको मनलाई रागले ध्वस्त पादैन, अनि उ अरागी, अद्वेषी, अमोही तथा क्लेशयुक्त विचार नहुने भई असंक्लिष्ट चित्त लिएर मर्छ । भनौ कि पसलबाट वा कालिगरको घरबाट सफासुगंध भएको काँसको भाँडो ल्याउँछ । मालिकले त्यसमा खान्छ पनि सफापनि गर्छ फोहर ठाउँमा फ्याक्दा पनि फ्याक्दैन । यस प्रकार सो भाँडो पछि गएर ऊन् ऊन् सफा हुन्छ । आवुसो ! यस्तै गरी आफूमा क्लेशयुक्त विचार न भएर 'आफूमा क्लेशयुक्त विचार छैन' भनी जान्नाले शुभ निमित्तले हेर्दैन अनि उसको चित्तमा राग पस्दैन अनि उ असं-क्लिष्ट चित्त लिएर मर्छ ।

आवुसो मौद्गल्यायन ! यही कारण हो (जसले गर्दा क्लेशयुक्त विचार भएका दुइ व्यक्ति-हरू मध्येमा एक जनालाई हीन र अर्कोलाई श्रेष्ठ भनिएको हो ।

“आवुसो (माथी) मौद्गल्यायन ! यही

प्रकट याना ।

बुद्ध धर्मया आयु ताहाक जुइमा धयार्थे बुद्ध धर्म स्यने कनेमाः धयां छु याय् बुद्ध धर्मया सफू सिफू मद्दुसा गथे याना आयु ताहाक जुइ । बुद्धया शिक्षा छु खः, उपदेश छु खः धका गथे याना सीका काय्गु । त्रिपिटक धैगु छु खः धका स्यूपिं म्हो हे जक खने दु । छगू सफू ब्वनेत गज्योगु थाकु । त्रिपिटके छु क्कु दु धैगु सीका काय् अपुक बुद्धकालीन सफूत पिहाँवीगु निगू दर्जन थ्यनीन । यो तःधैगु तपस्या खः । बुद्ध धर्मया आयु ताहाक ज्वीगु थो नं छगू उपाय खः ।

गुलि भिक्षुपि लंकाय् वना बुद्ध धर्म अध्ययन याना थें थःगु देशे लिहाँ वया धर्मया खँ कनेगु प्याः चाःपिन्त धर्माभृत पान याका बुद्ध धर्म प्रचार याना बुद्धशासन या जः देका च्वन ।

गुलि बर्माध्यंक वना बुद्ध धर्म अध्ययन याना

वया उपासिका बर्गयात जक मखु धर्मया खँ न्यने मयो पिन्त तकं बाखँ कना हृदय परिवर्तन याना चोम्ह गुरुमां सदानं निरोगी व त्वं मद्दुम्ह जुया च्वनेमा धका शुभ कामना याना । बाखँ कना मनूतेगु मन व श्रद्धा ववातुका तेगु नं बुद्ध शासनया आयु ताहाक ज्वीगु लक्षण खः ।

गुलि त्रिपिटक बोना वया थें न्ह्याइपुक खँ ल्हाना मनूतेत भिगु सत्संगते लाका नं, बौद्धपरियत्ति शिक्षाया बारे माया याना थाकु मचासे आख बोका नं बुद्धशासन बःलाइ कथं गुहली बिया च्वपि दु ।

उकि थुकथं विभिन्न योग्यता दुपि भिक्षुपिन्त फूचाः कथं गुहली बिया रक्षा याय् फुसा बुद्ध शासनया आयु ताहाक जुया च्वनो धैगु विश्वास छुं खँ अनुरोध कथं न्ह्यथना च्वना । थुगु बारे छक वांलाक विचाः याइ धैगु मनंतुना ।

—★—

२५२७ गू स्वांया-पुन्हीया उपलत्ते

भित्तुना

नेपाःया प्राचीन कलां जाःगु, उपहार बीत त्वःगु सियागु कलापूर्ण ऊयाः लुखा आदि वस्तुया लागी

जिम्नित्त लुन्का दिच्चँ

छिगु अर्डर मुताविक धैधैथें च्वंक बुत्ता किया छितः मामाःगु सियागु न्ह्यागु वस्तुत स्यरुलाक, बांलाक, दंक व भिक दय्का बीगु थाय्

ऊड कार्भिङ्ग इण्डष्ट्रिज (प्रा.) लि.

फोन नं. (कारखाना : २१-४४७
छे : २१-३६६

पाटन औद्योगिक क्षेत्र
लगनखेल, ललितपुर

दोष मालेगु

—मूनदेवा उंगोल

थौया संसारे भयंकरगु ल्वे छगू फेले जुया चोंगु दु । व खः मेपिनिगु दोष जक खंकेगु बा मालेगु । मनूतसें छन्हू सी मानि धका मसिया मखा थये कर्पिनि दोष जक माला कचवं पिकया चोंगु । थथगु दोष व गलित धाःसा म्या भचा हे खंकेगु व सुधार याय्गु कुतः मया । थो नं अज्ञानता हे मखा धाय् । मचाःगु मखा धाय् ।

अज्ञानताय् दानव भाव वै तर ज्ञाने मानवता दै । मानवता दुपिन्त देवता धासां छुं मया । तर थौं कन्ह मनुतेके गुण धर्म तना दुर्गुण जक दै चोन । मनूते मन धाय् ला नुगः धाय् तस्सकं कपति नं जुल मन चीधं नं जुया बल । थः जक म्वाय्गु, थः जक कति लाकेगु स्वैगु जुया बल । कपि सी सां थजु थःनि म्वाय् दःसा गात । मेपिनि छुं वास्ता मडु ।

थौं कन्ह मनुते वाःचा मदै चोंगु “थःत थःम्हं म्हसीके माः” धका भगवान् बुद्धं धै धैविज्यागु खँ । थो खँ प्रचार याय् माला च्वंगु दु । मनू तेत थुइका बी माला चोंगु दु । छाया धाःसा यक्को देक धर्म सफू अध्ययन याना नं बाखं न्यना नं थौं सी ला कन्ह सी ला धै थें चों मेस्यां नापं न्ह्याबले कर्पिनिगु दोष जक माला, खंका, लुमंका चर्चा याना मने डाह याना चोन । म्वाःसां म्वाःसां कर्पिनि दोष लुमंका मन भ्यातुका चोनेगु । थः शुद्ध जुइगु सोसा

गुलि जीवन याउँसे चोनी । थःत करपिसं दोष बी बले छखँ ति थःगु खँ मन्यं धका तँ चाइ । थुजोगु बानि दत्तले यात समाजे शान्ति स्थापना याय् फे मखु । मनूतसें थः छम्ह च्वे थाहाँ वनेत कर्पिनिगु दोष माला जुइ । इमिसं थो विचाः याइ मखु कि जि गथे मेपिनिगु दोष मालाः अहित जुइगु ज्या याना चोना अथे हे मेपिसं नं जित स्यनिगु ज्या याइ । कर्पिन्त याना थें थःत नं अथे हे जुइ धैगु विचाः याःसा गावकं शान्ति द, डाह जुइका पश्चाताप जुइका चोने माली मखु ।

थःगु दोष तोपुया कर्पिनिगु दोष जक माला जुइगु बानि थो छगू मनूतेगु तःधंगु दुर्गुण खः खतरागु सरुवा ल्वे खः । थो दुर्गुण न्हापां निसं मनूतेके दु जुइमाः । उकिं भगवान् बुद्धं धैविज्यागु—

सुदस्सं वज्जं अज्जेसं अत्तनो पन दुददस्सं परेसं हि वज्जानि ओपुणाति यथा भुसं अत्तनो पन छादेति कलिं व कितवा सठो ।

अर्थात्— मेपिनि दोष खंके अःपु, तर थःगु दोष खंके थाकु । मनूतसें मेपिनिगु दोषयात हिमं होले थें होली तर थःगु दोष धाःसा सिक्कारिं सिमा-हलं थःत तोपुइ थें थःगु दोष तोपुना तै ।

थुजागु चरित्र बा दुर्गुण अपो मनूतेके खने दु ।

कारण हो जसले गर्दा क्लेशयुक्त विचार नभएका दुई व्यक्तिहरू मध्येमा एक जनालाई हीन र अर्कोलाई श्रेष्ठ भनिएको हो । ”

अङ्गण (क्लेश) कसलाई भन्छन् ?

आवुसो ! ‘अङ्गण अङ्गण’ भनी भन्दछन् । यो केको नाम हो ?

आवुसो ! यो कु विचार, अकुशल तथा इच्छा-धीन (स्वार्थी) भई हिड्नेको नाम हो ‘अङ्गण’ ।

क) आवुसो ! यहाँ कुनै अपराधी (= आपत्ति दोष हुने भिक्षुको यस्तो इच्छा हुन्छ— ‘मेरो अपराध अरू भिक्षुहरूले थाहा नपाउन् ।’ तर उसको अपराधलाई अरू भिक्षुहरूले थाहा पाउँछन् । ‘भिक्षुहरूले मेरो अपराधलाई थाहा पाए’ भनी उ कोप गर्छ र अप्रसन्न हुन्छ । आवुसो ! जो त्यो कोप हो जो त्यो अप्रसन्नता हो— यी दुबै ‘अङ्गण’ हुन् (क्लेश हुन्) ।

ख) ‘आवुसो ! यहाँ कुनै अपराधी भिक्षुको यस्तो इच्छा हुन्छ— ‘मेरो अपराधको सम्बन्धलाई लिएर संघको बीचमा मलाई दोष न देउन् र दोष दिन परे एकलै भएको ठाउँमा दोष दिउन् (चीदेय्यु) ।’ हुन सक्छ उसलाई सङ्घको बीचमा भिक्षुहरूले दोष दिनेछन् । अनि उ मलाई संघको बीचमा दोष दिए’ भनी कोप गर्छ र अप्रसन्न हुन्छ । जो त्यो कोप हो जो त्यो अप्रसन्नता हो— यी दुबै ‘अङ्गण’ हुन् ।

ग) ‘आवुसो ! यहाँ कुनै अपराधी भिक्षुको यस्तो इच्छा हुन्छ— मेरो अपराधलाई समान रूपको (= आफू जस्तै अपराधी हुने) भिक्षुले दोष देओस् तर असमान रूपको (= अपराध नहुने) भिक्षुले होइन ।’ हुन सक्छ उसलाई असमान रूपको भिक्षुले

दोष दिन्छ (चीदेय्यु) असमानरूपको भिक्षुले मलाई दोष दियो’ भनी उ कोप गर्छ र अप्रसन्न हुन्छ । जो त्यो कोप हो जो त्यो अप्रसन्नता हो— यी दुबै ‘अङ्गण’ हुन् ।

घ) आवुसो ! यहाँ कुनै भिक्षुको यस्तो इच्छा हुन्छ— ‘म संग सोघेर गुरुले धर्म देशना गरून् अरू संग सोघेर होइम ।’ हुन सक्छ गुरुले अरूसंग सोघेर धर्मदेशना गर्छन् । भसंग नसोधिकन अरूसंग सोघेर गुरुले धर्मदेशना गरे’ भनी उ कोप गर्छ र अप्रसन्न हुन्छ । जो त्यो कोप हो जो त्यो अप्रसन्नता हो— यी दुबै ‘अङ्गण’ हुन् ।

ङ) ‘आवुसो ! यहाँ कुनै भिक्षुको यस्तो इच्छा हुन्छ— मलाई अगाडि लगाई भिक्षुहरू गाउँमा भिक्षाटनको लागि जाउन् ।’ हुन सक्छ भिक्षुहरू अर्को भिक्षुलाई अगाडि लगाई गाउँमा भिक्षाटनको लागि जान्छन् । अर्को भिक्षुलाई अगाडि लगाई गाउँमा भिक्षाटन गए’ भनी उ कोप गर्छ र अप्रसन्न हुन्छ । जो त्यो कोप हो जो त्यो अप्रसन्नता हो— यी दुबै ‘अङ्गण’ हुन् ।’

च) आवुसो ! यहाँ कुनै भिक्षुको यस्तो इच्छा हुन्छ— अहो ! भोजनालयमा मलाई अग्रासन र अग्र भोजन देउन् ।’ हुन सक्छ उसले त्यो ठाउँ पाउँदैन । अनि यसबाट उ कोप गर्छ र अप्रसन्न हुन्छ । जो त्यो कोप हो जो त्यो अप्रसन्नता हो— यी दुबै ‘अङ्गण’ हुन् ।

छ) आवुसो ! यहाँ कुनै भिक्षुको यस्तो इच्छा हुन्छ— आरामवासी भिक्षुहरूलाई मैले उपदेश दिन पाए हुन्थ्यो । हुन सक्छ अर्को भिक्षु उपदेश दिन्छ । अनि उ यसबाट कोप गर्छ र अप्रसन्नता हो— यी दुबै ‘अङ्गण’ हुन् ।

ज) आवुसो ! यहाँ कुनै भिक्षुको यस्तो इच्छा हुन्छ- 'अहो ! मैले आरामवासी भिक्षुलाई उपासकहरूलाई, उपासिकाहरूलाई उपदेश दिन पाए हुन्थ्यो । हुन सक्छ अर्को भिक्षुले उपदेश दिन्छ । अनि उ यसबाट कोप गर्छ र अप्रसन्न हुन्छ । जो त्यो कोप हो जो त्यो अप्रसन्नता हो- यी दुबै 'अङ्गण' हुन् ।

क) आवुसो ! यहाँ कुनै भिक्षुको यस्तो इच्छा हुन्छ- अहो ! भिक्षुहरू मलाई नै सत्कार गर्नु, मलाई नै गौरव गर्नु र मलाई नै पूजा सम्मान गर्नु । हुन सक्छ भिक्षुहरू अर्कै भिक्षुलाई पूजा सम्मान गर्छन् । अनि उ यसबाट कोप गर्छ र अप्रसन्न हुन्छ । जो त्यो कोप हो जो त्यो अप्रसन्नता हो-यो दुबै 'अङ्गण' हुन् ।

ग) आवुसो ! यहाँ कुनै भिक्षुको यस्तो इच्छा

हुन्छ- मलाई उत्तम पात्र चीवरहरू लाभ होस् अरुलाई लाभ नहोस् । हुन सक्छ अरु भिक्षुहरूलाई लाभ हुन्छ उसलाई हुन्न । अनि उ यसबाट कोप गर्छ र अप्रसन्न हुन्छ । जो त्यो कोप हो जो अप्रसन्नता हो यी दुबै 'अङ्गण' हुन् ।

द) आवुसो ! यहाँ कुनै भिक्षुको यस्तो इच्छा हुन्छ- अहो ! मलाई लाभ उत्तम भोजन, उत्तम शयनाशन उत्तम ग्लानप्रत्ययहरू (सर्वत आदि) लाभ होस् अरुलाई लाभ नहोस् । हुन सक्छ उसलाई लाभ नभई अरु भिक्षुहरूलाई लाभ हुन्छ । अनि उ यसबाट कोप गर्छ र अप्रसन्न हुन्छ । जो त्यो कोप हो जो त्यो अप्रसन्नता हो यी दुबै 'अङ्गण' हुन् ।

आवुसो ! यही कुविचारको र अकुशलको इच्छाधीन भइ हिड्नेको नाम 'अङ्गण' हो । 卐

(४ पेजया ल्यं ८ पेजय्)

चा न्हि मधासे मिहनत यानागु दक्वं सितिकं वनी । थःगु वस्तु न्ह्याने लाःथाय् मतय्गु, तथा थाय् वांलाक लुमंकेगु, मनू स्वया वस्तु न्यये बीगु त्याय् बीगु हे सम्पत्ति आरक्षा यायेगु खः ।

३. कल्याण मित्रता- भिपि पासा । जुवाद्यः लुच्चा, बदमाश अय्लागुलु तय्गु संगत सम्पत्ति विनाशया मू कारण खः । उकि पासा धयापि भिगु गुण दुपि मभिगु लँय वन कि थःत न्वाये सःपि जुइमाः ।

समानता- आम्दानी अनुसार खर्च । आपाः सुख सीया लागी मेपिनि न्ह्याने न्ह्याय् म्वाकेया लागी थःगु आम्दानी न्ह्याय् मदेक खर्च यायेगु तसकं मज्यू ध्व बाहेक थौं कन्हे अप्वः थें मनूते

कपिसं धाइ ल्हाइ धका ग्याना नं थःगु कमाइ स्वया अप्वः खर्च याय् माला च्वंगु दु । कपिसं धाइ ल्हाइ धका ग्यायेगु फीगु कमजोरीता जक खः । खँ ल्हाइपिसं धयागु तःजिक व्यवहार याःसां खँ ल्हाइ चीजिक याःसां खँ ल्हाइ । थःगु धुकू ला थःम्हेस्यां जक म्हसी । उकि थःगु धुकू वारावारा मसकेत मेपिसं खँ ल्हाइया डर मकासे थःगु आम्दानी अनुसार ज्या याय् फेकेमाः । मखुसा कपिनिगु हाहाले वना मो होले थें खर्च याये धुकी वंगु थःगु धुकू सुनानं जाय्कः वइ मखु ।

थुकथं बुद्धं कना विज्याःगु लँपुइ पलाः तये फुसा फीगु गृहस्थीया जीवन सुखमय जुइ फइ थें च्वं । 卐

नन्द कुमार नं पिहाँ वन

-दवल काजी

जिमि योम्ह व सुन्दर नन्द लिला
वने प्रेम समुद्रस लाल कया ।

ध्व खँ ख जिगु न्हायपने वुहाँ वंसांनिसें हे
नन्द कुमार यात छकः नाप लायगु तस्सकं हे
ध्याउना जुया चोंगु । आका काकां भाजु धर्मरत्न
'यमि' जुं नन्द कुमार यात जिथाय् हया बिया
दिल । नाप बासेलि वयकः सबीर्थ सिद्ध कुमार
या फुकी धका सिल । यमिजुं कनाय् कथं सिद्धार्थ
कुमारया मां मायादेबि या लुम्बीनी मचाबूगु
हं सिद्धार्थ कुमार । गुलि न्हायाइपुसे च्वं जुइ व
ई ।

ध्वया न्ह्यो शुद्धोधन जुजुं थः लानी पिन्त
'हापु नयगु जाकि सेंगु वा पी बुंका ज्यापु तसें
बुंयात विचा याइथे भिभिगु खँ सीके सयके बीगु
कुतः यात । साः साः भि भि नका प्वाथे चोंपि मस्त
बुद्धी बलघान यायगु कुतः यात ।

मचा बूम्ह रानी माया देवी यात लुम्बिनी
घनंनिसें हामं कपिल वस्तू तक तस्सकं कः कः
घायक जात्रा याना हल । व जात्राय् यमिजुं सकतां
खने दुगु द्वम्बः जागु थासय् चोना स्वया चोंगु थें
च्वं । अन वेकलं गुर्जु पिं, धुं-धुपाय् गूगू च्याका
जोना वःपिं, ताय-फिपू-अविर हौला वःपिं छत्र,
पताः धुंज्या मुन्धा-भूस्या-धिमे-ताइनाइ-ताः-सि-
छुस्याः नायखि गुला बाजं-पच्छिमा- बय्-पर्यताः

व म्वाःलि तकं थानावःपिं सकतां खंगु जुया च्वन ।
उकीसं वयकः याके पावर वा चस्मा तकयंका तःगु
दु ।

सिद्धार्थ कुमार बूगु छुं समय लिला प्रजापति
गौतमि पाखें नन्द कुमार नं बूगु । विधिया
विदम्बना कथं मायादेवि तुषिता भुवन बिज्यागु
अले गौतमि छखे मुले सिद्धार्थ कुमार, छखे मुले
नन्द कुमार यात तथा छपा छपा दुरू त्वंका ब्वलं
कूगु खं न्यनेबले छखे नुगः मछिसे च्वं छखे गौतमी
या चक्कं नुगः यात चो छाय्मा, माने याय्माः ।

न्ह्यसमचा नं थःहे मचा खः थःमचा नं थः ।
समानताया थी तस्सकं नाते बहःगु दसु खः ।

दयामाया दुम्ह गौतमिमा असीम स्नेहं ब्वलंपि
निम्ह राजकुमारपिं छम्ह जुल ज्ञानया खानी सर्वज्ञ
ख्युंथाय् मतया नमुना थें नन्द कुमार ।

सिद्धार्थ या कला जुल प्रति बुद्धीमति यशोधरा
अले सुन्दर नन्द कुमारया जनपद कल्याणी
मुन्दरी ।

दाजुम्ह सबार्थ सिद्धकुमार संसारया अविद्या
अन्धकारयात घृणा याइम्ह । संसारे दुःख सिया
जीवन हने माःगु, रोगं कयका च्वने माःगु, बुरा
जुया वने माःगु, सिना वने माःगु, मयोपिं नाप हना
योपिं नाप बाया च्वने माःगु, दुःख सत्ययात खंका

ध्व दुःख सत्यया महिमा थुक्रिया हेतु, समृदय, व निरोध या उपाय मालेगुली न्हावले मन वंका च्वनीम्ह जुल ।

थुगु हे अवस्थाय् छम्ह शान्त मुर्तिम्ह भिक्षु छगू हे सूरं उसी उसी नं मखु, भाताभाता नं मखु थिकगु पलाखं चितयात वसे तया वना च्वंगु खनेवं वहे लैपुं वन घाःसा जिं लुइकेत आयवुया च्वनागु वस्तु लुइगु सम्भव दयफु, धया नुगलं तायकल । ध्व दवार, ध्व कला, ध्व काय् सकतां मुकं जन्जाल जकखः धयागु सीका, थन तन्थना च्वनां मुख्य लुइका काय् मागु वस्तु लुइके फइ मखु । थुक्रिया लागि खःगु लै लिना माःहे वने माः । ध्व वन्धनं पिहां हे वनेमा धका निश्चय याता छन्हु सुद्ध चान्हे सर्वार्थ सिद्ध कुमार पिहां वन ।

सर्वार्थ सिद्ध राज कुमार यात जक दुःख सत्य जागु जुइगु मखु अपीतु जुगांजुग, कल्पानकल्प निसें ध्व नियम लागु जुया वया च्वंगु दु । अज धाय मफु अज गुलि जुगांजुग तक, गुलि कल्पानकल्प तक ध्व क्रम चले जुया च्वनीगु खः । दुःख सीहे माःगु, रोगं कयकेहे माःगु, बुढा जुइ हे माःगु अले सिना वनेहे माःगु ।

व छु विज्ञान जुइ गुकि ध्व क्रम यात त्वा थले फइगु ? हः ! वहे चीज मालेत राज दवारिया जुजुं निसें कया प्रहरो तक यात मिखा पीका बांलाम्ह ल्यासेम्ह कला यसोधरा व लोवनापुसे च्वम्ह राहुल कुमार काय् मचा तोता दरवार या तःजाःगु पःखाले चायकां चायके मफुइगु खापा चायका पिहां वन ।

वं खापा चायका पिहां वन थः व कतः या दुःखया हा चायत । गुलिखे मार वल । गुलिखे कस्त जुल । लखं लख सैनिकत लिसे ल्वायगु

सायद अःपुइफु तर थःगुहे शरीरया दुने च्वम्ह मन नाप ल्वाना त्याकेत तस्सक थाकु । तर बुद्ध थुइका बिज्यात ध्व लडाईं ल्वाय्हे माःगु । ध्व लडाईं ल्वाय् माःगु जक मखु, ध्व लडाईं ल्वाना त्याकेहे माःगु । अले तिनि व बासः लुइगु गुकि मनू तयगु जन्म-जरा-व्याधि-मरण या ल्वय लंके फइ ।

साधारण लडाईं ल्वाय्त बाहु बल मा धाइ तर ध्व लडाइ ल्वाय्त वीर्य बल, प्रज्ञा बल दान बल, शील बल, क्षान्ती बल, ध्यान बल, इत्यादि अनेक अनेक मानसिक बल मा ।

सर्वार्थ सिद्ध कुमारं ध्व फुकं बल संग्रह यात । ध्वयांलि च्यागू अंगं पुरे जूगु लैपु आर्यं अष्टाङ्गीक मार्गं लुइकेत शुद्धोदन जुजु, प्रजापति गौतमीया मायाममता यात तोता, नापं अनेक भोग बिलासया खिपः पयना छन्हु सुद्ध चान्हे पिहां वन ।

पिहां वन अथवा बिस्युं वन । विस्युं वनी पिनि मन मचा हथाय् चाइगु स्वभाबिक खः । सायद व इले थःगु तुति या भरे व्वाय् वना लाइमखु थें ताल जुइ अत्यन्त वेगं व्वाइम्ह कथक सल गया वन । सायद थः प्रव्रजित जुयागु या न्हापांगु दसिपौ कथं पोशाक व श्रीपेज लित विया हय्त छन्दक सलच्यः यात नापं व्वना छन्हु सुद्ध चान्हे सिद्धार्थ कुमार पिहां वन ।

क्रिजाम्ह सुन्दर नन्द कुमार थःनं तस्सकं वांवाम्ह । यमिजु धयाइ कथं श्रृष्टि कर्ताया थःगु दकले बांलागु श्रृजना या छगू जो मदुगु नमुना हँ नन्द कुमार । थः सुन्दर थें सुन्दरताया पुजारी जुया जनपद कव्याणी सुन्दरीया थाय् प्यपुना च्वन नन्द कुमार ।

उपेक्षा-भावना

-अगम्य रत्न

उपेक्षा धैर्य पालि शब्द खः । संस्कृत भासं उपेक्षा धाड । मनु धैमेसिके गुण धर्म धैर्य दयमाः । मनु तःधं जुडत सयका सीका तयां अक मगाः । यक्वंगुण धर्म मध्ये उपेक्षा नं उत्तमगु गुण खः । धो गुण साधारण मनुतयके देमखु । उपेक्षा अथवा उपेक्षा धैर्य अर हनपिके हे फुकसिके मनुथे च्व तर अपो यानां ध्यान भावनाय् च्वनिपिके देगु गुण खः ।

आः उपेक्षा धैर्य छुकीयात धाड धुगु बारे छक चर्चा यायनु । साधारण कथं धाय्माल धाःसा उपेक्षा धैर्य मुख व दुःखयात समानरूपे खका मध्यस्थ वा तदस्थ जुया चीनेगु यात धाड । थये धैर्यया मतलब सुख जुडबले सुख जुल धका उकी हे भुने जुया न्यासि मधाय्गु अथवा चाकुड भुजि प्यपुना चीथे प्यपुना मच्चनेगु व दुःख जुड बले नं दुःख जुल धका मने सुख मतासे, मन कोशेत्केगु मन ही नही मचाय्कुसे तदस्थ जुया च्वनेगु खः ।

धो खं धाय् गुलि अःपु उलि व्यवहारे कयला यंके अःपु मजू । विपश्यना भावनाय् बाककं अम्यासयाना यंकुसा जक धो उपेक्षा गुण धर्म दे । भावनायाना च्वपिके हे अस्त खने महु । गुलिसिनं उपेक्षाया अर्थ तक हे बालाक मधु । गुलिसयां धाड याय्सागु ज्याय् कुतः मयासे छुकीसनं वास्तंता मयासे, छु नं कुतः मयासे अलिज जुया चीनेगु धका

शुद्धका च्वपि दु । उपेक्षाया अर्थ धो मखु ।

उपेक्षा धैर्य गुण कीगु जीवने फुकक थासे नं मदेक मनाः । धाय् धाःसा कोपि सामाजिक प्राणी खः । समाजं अलग जुया चीने मफु । मनुत विभिन्न प्रकारया दु । धी धी तालया मनुत दु । अज्योपि मनुत नाप चीने बले कोगु ह्विह्विसिया जीवने तःगु मछि समस्थात, दुःख, मछिगु व ययोगु अवस्थात वयां चीनी । धो छगु प्रकृतिया नियम खः धासां ज्यु । जीवनया लील धाःसां ज्यु । भगवान् बुद्धं नं दुःख या ल्यु सुख वै, सुखया ल्यु दुःख वै धो थ धःगु ज्या अनुसारं धाय्ला कर्म अनुसारं धाय् जुडगु खः । छु नं न्याबले स्थिर जुया मचो । यदि कीके उपेक्षा अर्थात उपेक्षा धैर्य गुण दतधाःसा जीवने दुःख कष्ट जुडबले मन बःलाना दुःखी व दिक्क मचासे समस्थात समाधान याय्फुपि जुड । धो खं शुद्धका बीया लामि बर्माया राजधानी या रंगूनवाहरे शासनयिता धैर्य ध्यान केन्द्र जगु बटना छगु न्ह्यथने ।

महासी सयादोया उपेक्षा बल

धन न्ह्यथनागु बटना नेपाःयापि बसाय् बना ध्यान विबिरे ध्यान चीना चीबले जगु खः । छनु शासनयिता ध्यान केन्द्र या दक्षिणपार्से धैर्य भोजिया

फसं मि ध्वाना ह्या चोन । मिया राप वइ चोंगु स्वे बले ध्यान केन्द्र भस्म याइलाः धै थें च्वें हँ । अले अनया भन्तेपि व ध्यान योगीत फुकक पिने पिहाँ वया आः छु जुइथें धका हाला चोन । अनया मुख्यपि भन्ते पि व दातात महासी सयादोयात पिहाँ बिज्याहँ । थन चोंगु अमूल्यगु व दुर्लभगु सफूत पिने ल्ह्ये माल धका विन्ति याः वन । फुक्यस्यां ध्यान केन्द्र फुडन धका लाय् लाय् बुया हाला च्वन । नेपाःयापि निम्ह उपासिकात बेहोश हे जुल धागु न्यमा । तर महासी सयादो छह छप्ति हे आत्ते मचासे, मन मग्यासे सुंक चोना बिज्यात । वसपोलं थुलि हे जक धै बिज्यात हँ— छाय् हथाय् चाय्गु, धैर्यं ति । मि न्ह्येने ध्यान कि माल धाःसा पिहाँ बने, सफू नं ल्ह्ये माःसा ल्ह्ये का । अपो वन्ना काय् मते धका शान्तवना बिया बिज्यात हँ ।

आश्चर्यया खँ खः भतिचा जाः बले दक्षिणपाखें ध्यान केन्द्र पाखे वै चोंगु मिया राप पश्चिमपाखे फः हिला उखे पाखेया निसः खा छें मि नल हँ । सरकारया पाखें नं ध्यान केन्द्र बचे याय्त कुतः गाक्कं मयागु मखु । थो घटनां कीसं सीके फुकि महासी सयादो याके गुलि उपेक्षा भाव बःला । गुलि आत्ति मचासे, हथाय् मचासे समस्या समाधान याना बिज्यात । थृजोगु अवस्थाय् कीसं नं मनयात उपेक्खा द्वारा सन्तुलन याना ते फःसा, तटस्थ जुया चोने फुसा जीवने दुःख मदेका याउँक म्वाना चोने फँ । उकि फुकसिगु जीवन क्कः धाय् केत उपेक्खा भावना मदेक मगाः ।

थये उपेक्खा धैगु मदेक मगागु खःसां न्ह्यावलें न्ह्याथाय् नं उपेक्खा तै चोने माः धैगु मदु । छाय् धाःसा थः परिवार, थः पासापि सं यदि मभिगु ज्या याना चोंगु खनि बले नं उपेक्खा भाव तथा सुंक चों चोनेगु पाय्छि मजू, मिले जू धाय् मछि ।

वरू अज्याबले अमित भिगु खःगु ले ह्यत माःगु सल्लाह बी माल ला, न्वाय् माल ला मघासे मज्यू । यदि न्ह्याबलें उपेक्खा तै चोने माः धैगु खः सा भिक्षु पिसं व अनगारिका गुरुमां पिसं उपासक उपासिका पित्त उपदेश बी नं म्वाल, मखुगु ज्या याना चो पित्त न्वाय् नं मजिल । बाखें नं कने म्वाल । थ पासापिसं थः स्याः पिसं मखुगु ज्या याना चोनी बले सुम्क चों चोनेगु मखु । थ्व खँ थुइका बीत हानं छक महामी सयादोया नमुना (उदाहरण) छगू न्ह्यथने ।

बर्माया ध्यान गुरु महासी सयादो सारनाथे थः शिष्यपि नापं विहारे दुहाँ बिज्यात । अन विहारे दुने जप माः बुद्धमूर्ति आदि मिया तै तगु दु । अबले वसपोलया शिष्य भिक्षुं छमेस्यां कप्पिय कारक (सेवक) यात जप माः छमाः न्याय् माल धका धाः बले महासी सयादो नं धै बिज्यात— गथे ध्यानयाना कर्मस्थानाचार्य जुइ धुंका नं जप माः चाः हुइके मानि ला धका न्यना बिज्यागु घटना लुमंका ते बहजू । यदि न्ह्याबलें उपेक्खा भावना ते मागु खःसा महासी सयादो ध्यान गुरूं थः शिष्य यात अथे मधाय् मागु खः ।

मेगु नं छगू घटना न्ह्यथने त्यना । निर्दे न्ह्यो आनन्दकुटी विहारे कल्याणमित्र सत्यनारायण गोयन्का जुया निर्देशने ध्यानशिखिर जुल । अन ध्यान सम्बन्धी प्रवचन जुया चों बले छम्ह योगी न्ह्यलं ब्वाना चोन । श्री गोयन्का जुं वयात प्रवचन हल पित्तना छोगु घटनां नं सीका काय फु उपेक्खा धयागु तःधंगु गुण धका क्वातुक् ज्वना न्ह्याबलें सुम्क चों चोनेगु मखु । धाय् साया ज्या याय् सय्केगु बुद्धया शिक्षा खः ।

बुद्ध धर्म धैगु मध्यम मार्ग खः । अपो मात्राय्

सिमाना नागे याना जुइ मज्यू । मात्रा अपो जुल
कि व्यवहारिक जुइ मखु । पंगल जक जुइ

आः हानं छक उपेक्खाया बारे चर्चा याय् ।
उपेक्खा घैगु गन गन छ्यलेगु ले ? धाय नु की
पासापि वा सुं मनु गुम्ह कि की बरोबर नापं चोने
माःम्ह । ब धाःसा बिकः खँ ल्हाइगु । वया पह नं छाः ।
कोमुलि पह मदु । जिदिदम्ह नं जुया च्वन । अति
व सुफ़ाव ब्यूसा न्यनी मखुम्ह । कीगु मन बः मलात
धाय वं व खने वं तँ पिहाँ वै । उपेक्खा बः लासा
व मनु खने वं व अज्योम्ह हे का धका स्वभाव
सीका मन याउँका चोने फँ । कपा ऊयातुइ मखु ।
सुं थः थितिपि वा पासापि मखुगु लँपुइ बना चोन
वयात भि याय्या लामी, भिषाय् लाकेया लागी
कीसं न्वाना नं, सल्लाह बियानं वं खँ मन्यंसा दुःख
ताइ च्वने मागु मदु । धन उपेक्खा भाव ते फुसा
व मनु अज्योम्ह हे धका सीका दुःख मतासे चोने
फइ । वया प्रति द्वेष भाव उत्पन्न मयासे उपेक्षा
भाव तथा कीगु मनयात याउँक व शान्त याना ते
फेकेमाः ।

“धाय अःपु याय् थाकु” घेतः थँ उपेक्खा घैगु
शब्द या व्याख्या याय्गु व व्यवहारे छ्यलेगु अःपु

मजू । चतुर्ब्रह्म बिहारे उपेक्खायात दकसिबे लीपा
लाका तःगु नं थो हे कारणं जुइमाः । मैत्री करुणा
व मुदिताया अभ्यासे मन क्वातुसे चोने धुंका वा
पूर्ण जुइ धुंका तिन उपेक्खाया अभ्यास याय्गु
जुइ । अथे हे दश पारमिताय् नं उपेक्खायात दकले
लिपा तैतःगु नं थो हे कारणं खः थँ चों । थुकि
नं अनुमान याय् फु उपेक्खा घैगु बांलागु गुण खः
सा नं अभ्यास याय् थाकु । व्यवहारे छ्यले अःपु
मजू ।

धात्थँ धाय् माल धाःसा उपेक्खा घैगु छु चीज
खनी बले खन मात्र, ताइ बले ताल मात्र, थी बले
थिया मात्र जुया उकी हे तस व स्वाद मकासे च्वनेगु ।
चाकुइ भुजी प्यपुना चों थँ मजुइगु खः । भुले मजुइगु
खः । थुकथं खनी बले खना मात्र याना चोने फत
धाःसा मिखा व रूप ल्वाना तृष्णा उत्पन्न जुइ फँ
मखुत । अले स्वया थँ बा खना थँ ज्या याना कर्म
नं बने याइ मखु । कर्म हे बने मजुइ बले हानं
हानं जन्म जुया फल नं भोग याय् माली मखुत ।
अले दुःख मदुगु जीवन हना चोने फइ । थो हे
खः उपेक्खा गुण ।

५

२५२७ दँ बुद्ध जयन्तीया भित्तुना

छिक पित्त मागु फोटो व स्वयगु न्हाँय्कं मासा लुगंकादिसं
साथे फनिचर नं दु ।

बुद्ध पिचचर
थ २/३१७ बांगेमुढा, बलाछी

बुद्ध धर्म

-के. श्री धम्मानन्द

बुद्ध धर्म सत्य हो, अरू केही होइन ।

के हो बुद्ध धर्म ? यो प्रश्नले धेरैलाई तोल्या-एको छ जसले कि बुद्ध धर्मलाई दर्शन हो कि वा धर्म हो कि वा जीवनको एक कला हो कि भनी प्रश्न गर्छन् । यसको सजिलो उत्तर यहि हो कि बुद्ध धर्म यति विशाल र गहण छ कि यसलाई कुनै एक विभाजनमा राम्रोसंग राख्नै सकिदैन । यो पक्कै हो कि बुद्ध धर्ममा दर्शन, धर्म र जीवनको कला निहित छ । तर बुद्ध धर्म यी विभाजनहरू भन्दा विशाल छ ।

बुद्ध धर्मलाई दिइएका यी विभाजन वा लेबल-हरू ती साइनबोर्डहरू जस्तै हुन् जुन कि धर्महरूले आफ्नो स्वरूप जाहेर गर्न मान्छेहरूलाई देखाउँछन् । यदि हामीले बुद्ध धर्मलाई एक औषधी पसलसंग तुलना गरें भने तब औषधी पसलमा टांगिएको साइनबोर्डले रोग निको पार्दैन । यदि औषधी नै प्रभावशाली छ भने अनि यसलाई प्रयोग गर र खालि औषधीलाई मात्रै जाहेर गर्ने साइनबोर्डलाई बास्तै नगर । त्यस्तै नै यदि बुद्धको शिक्षा कल्याणकारी भए यसलाई उपयोग गर र लेबल वा साइनबोर्डसंग बास्तै नराख । बुद्ध धर्मलाई कुनै एक विभाजन सिमामा मात्रै घुसाउने प्रयत्न नगर ।

विभिन्न समयकाल र विभिन्न स्थानका मानिसहरूले बुद्धधर्मलाई विभिन्न 'साइनबोर्डहरू' र विभिन्न व्याख्या दिएका छन् कसै कसैको लागि बुद्ध धर्म खालि अन्धविश्वासी कामहरूको एक समुह मात्रै हुन सक्छ । कसैको लागि बुद्ध धर्म मानसिक लाभको एक विश्वासिलो लेबलमात्रै हुन सक्छ । अरूको लागि बुद्ध धर्म एक विचार पद्धतिको रूपमा महत्वपूर्ण हुनसक्छ । एक धार्मिक बौद्धभक्तलाई बुद्धधर्म उसको सारा जीवन हुनसक्छ, उसको अगाडि पछाडिका सबै कुराको पूति हुनसक्छ ।

कोही कोही विद्वानहरू बुद्ध धर्मलाई भारतिय वातावरणको फल वा अरू कुनै भारतिय शिक्षाको परिणामको रूपमा देख्न सक्छन् । तर बुद्ध धर्म यो होइन । हो, त्यो बेला जम्बुद्वीपमा चलेको उच्चस्तरिय बौद्धिक खोजबिन र नैतिक प्रयत्न यी दुबै नै विस्मृतिको अन्धकारबाट धर्मको ज्योति पुनः प्रकट हुनुका मुख्य कारणहरू थिए । हजारौं हजार वर्षसम्मको धार्मिक र दार्शनिक विकासले भारतको बौद्धिक माटोमा विचार र आदर्शहरूको एक पोषिलो र उब्जाउ तह थुपारेको थियो जुनकि (बुद्ध) धर्मको विउ उम्रनको लागि सकेजति सबभन्दा असल गर्भ बन्यो । ग्रीक, चीन इजिप्ट

र बेबिलोनियाका प्रगतिशील विचारधाराहरू भारतका जंगल र हिमालयमा बस्ने ऋषिहरूको दृष्टिको दाँजोमा पुग्न सकेको थिएन । मुक्ति (बोधिज्ञानको त्यो बिउ जुनकि टाढा टाढाको खेतबाट उडेर आएको बिउ फेँ हामी भन्दा स्थान र समयको हिसाबले अनन्त दुरीबाट आएको हो त्यस्तो बिउले भारतको उत्तर पूर्वभागमा हुर्कन र विकसित हुन पायो । बोधिज्ञानको यो बिउले अनुभवी व्यक्ति गौतम बुद्धको माध्यमबाट पूर्ण रूपले प्रकट हुन पायो । बुद्ध धर्मको मुहानै यही अनुभव हो जसलाई बोधिज्ञान भनिन्छ । बोधिज्ञानको माध्यमद्वारा बुद्धले धर्मप्रचारको थालनी गर्नु भयो । जब हामी यो विचार गर्छौं कि बुद्धले लिडे टिपि र रहस्यद्वारा आफ्नो मत प्रचार गर्नु भएको थिएन बरू वैधानिक सर्वलोकिक (सबैलाई लागु हुने) अनुभवद्वारा गर्नु भएको थियो, तब बुद्ध धर्मको साँच्चैको परिभाषाको लागि सबभन्दा उपयुक्त शब्द हुनेछ— सत्य । स्मरण रहोस् कि बुद्धले सिद्धान्तहरूबाट मार्ग देखाउनु भएको थिएन । उहाँले सधैं आफ्नो अनुभवले, आफ्नो ज्ञानले, र सत्यको माध्यमले मार्ग देखाउनु भयो ।

२५०० वर्ष अगाडि गौतम बुद्ध भन्ने व्यक्तिमा निहित भएको सत्यको रूपमा बुद्ध धर्मको उदय भयो । जब बुद्धले आफ्नो शिक्षा प्रकट गर्नु भयो, उहाँले खालि जीवनको व्याख्या मात्रै गर्न खोज्नु भएको थिएन । बरू उहाँले त आफूले पत्ता लगाएको सत्य आँल्याउन र मोक्ष प्राप्तिको लागि ठिक र व्यवहारिक मार्ग देखाउन खोज्नु भएको थियो ।

बुद्धको मौलिक शिक्षामा जीवन र संसारको सत्य समाएको थियो । तैपति बुद्धले आफूले दिनु भएको मौलिक शिक्षा (जसलाई प्रायः गरी धम्म वा बुद्ध उपदेश भनिन्छ) र पछि मान्छेहरूलाई

यसमा आकर्षित पार्न बनाएको धर्मको बिचमा फरक छुट्याउनु अनिवार्य छ । उहाँको परिनिर्वाणको केही शताब्दी पछि बुद्धका अनुयायीहरूले आफ्नो गुरुको शिक्षाको आधार लिएर एक धर्मको श्रृजना गरे । धर्मको संगठन गरेको बेलामा आफ्नो गुरुको मौलिक शिक्षामा नभएका विभिन्न चमत्कार गुप्तविद्या, ज्योतिषविद्या, मन्त्र, जन्त्र, स्तुति, र थुप्रै तमाशा विधिहरू घुसाए । जब यी असम्बन्धित धार्मिक विश्वास र अभ्यासहरू आए, तब धेरै मानिसहरूले यमका मौलिक शिक्षाहरू आत्म-अनुशासन, आत्म संयम, नैतिकताको वृद्धि र मानसिक विकासको अभ्यासलाई बेवास्ता गरे । मौलिक शिक्षाको अभ्यासको ठाउँमा भूत प्रेतबाट आफ्नो बचावत र सौभाग्यहुनुमा उनीहरूले बढि प्रयास र ध्यान केन्द्रित गरे । विस्तार विस्तारै मानिसहरूले मूल शिक्षामा ध्यान दिन छाडे; र नक्षत्र, कुविद्या र रोगव्याधिको कुप्रभाव वा दुर्दशाबाट बच्ने उपाय र तरिकाहरू पत्ता लाउनु तर्फ बढि ध्यान दिन थाले । यसरी धार्मिक अभ्यास र विश्वासहरू सांसारिक प्रवृत्तिहरूमा मात्रै सीमित रह्यो । आजै पनि कतिपय मानिसहरू यो विश्वास गर्छन् कि बाहिरी शक्तिको प्रभावबाट उनीहरू आफ्नो कठिनाईबाट मुक्त हुन सक्छन् । मानिसहरू अरु पनि यो विश्वासमा जकडिएका छन्, त्यसैले उनीहरू संकल्प शक्ति, बुद्धि, वुठनसक्ने क्षमता र अन्य मानविय गुणहरूको विकास गर्नुमा बास्ता गर्दैनन् ।

यसरी हामी देख्छौं कि एक धर्मको रूपमा बुद्धशिक्षा विभिन्न सामाजिक र सांस्कृतिक वातावरणमा बस्ने मानिसहरूको एक परिणाम मात्रै हो । जे होस् धर्मको रूपमा बुद्धशिक्षा स्वर्गबाट

करेको अलौकिक व्यवस्थाको रूपमा शुरू भएको होइन । बरु यो लामो ऐतिहासिक प्रक्रियाबाट उत्पन्न र विकास भएको हो । विकासको यो क्रममा धेरै मानिसहरू बुद्धका मौलिक शिक्षाबाट बिस्तारै टाढा हुँदै गए ।

बुद्धको मौलिक शिक्षाले एक धर्मलाई मात्रै नभै पूरा सभ्यतालाई प्रेरित गर्‍यो । यी शिक्षाहरूले कतिपय नरकृति र राष्ट्रहरूको इतिहासमा एक ठूलो सभ्यताप्रेरक शक्तिको रूपमा काम गर्‍यो । वास्तवमा बुद्ध धर्म विश्वले अहिले सम्म थाहापाएको सबभन्दा उत्तम सभ्यताहरू मध्ये एक हुन आएको छ । साहित्य, कला, दर्शन, नीतिशास्त्र र शिल्प विद्याको क्षेत्रमा हासिल गरेको अद्भुत सफलताको इतिहास यसमा छ । सयौं वर्षको समयकालमा अनगिन्ति सामाजिक र शैक्षिक संस्थाहरू विभिन्न राष्ट्रहरूमा देखा परे जसले बुद्धको शिक्षाको लागि सेवा अर्पित गरे । बुद्ध धर्मको इतिहास भातृत्व-भाव र प्रीतिको सुनौला अक्षरले लेखियो । बुद्धले आफ्नो शिक्षाको प्रचारगरेको दिनदेखि संसार एक बेग्लै ठाउँ हुन आयो ।

आज आधुनिक विश्वमा बुद्ध धर्म एक सभ्यताप्रेरक शक्तिको रूपमा रहेको छ । सभ्यताप्रेरक शक्तिको रूपमा बुद्ध धर्मले अनगिन्ति मानिसहरूमा आत्म सम्मान र उत्तरदायित्वको भाव जगाउँछ र थुप्रै राष्ट्रहरूको वीर्य शक्तिलाई उत्तेजित गरिदिन्छ । यसले मान्छेलाई उसैको विचार शक्तिसंग अपील गरेर मानसिक प्रगतिको लागि उस्काउँछ । यसले जनतालाई धर्म र राष्ट्रको संकुचित भाव र कट्टरपना छाडेर सहन शक्तिको विकास गर्न टेवा दिन्छ । यसले मन निर्मल र संयमीपारी नागरिकहरूलाई सुघाउँछ र पशु प्रवृत्तिलाई हटाउँछ ।

छोटकरीमा, बुद्धधर्मले मान्छेको सारा भविष्य उसको आफ्नै हातमा छ र उच्च लक्ष्य हासिल गर्न आफ्नो शक्ति र परिज्ञानको विकास गर्ने क्षमता ऊ आफैसंग छ भन्ने सिकाएर आत्मविश्वासको भावलाई जागृत गर्छ ।

२००० वर्ष भन्दा बढि समयदेखि बुद्ध धर्मले कण्ड एक त्रिशाई मानव समाजको मानसिक अभावताको पूर्ति गर्दै आएको छ । आज पनि बुद्ध धर्मको अपील उत्तिकै बलियो छ ।

बुद्धको शिक्षाहरू मानव समाजको सबभन्दा धनी मानसिक श्रोतहरू मध्ये एक रहेको छ किनकि यिनीहरूले मानव प्रयासको क्षितिजलाई खालि मान्छेको सदाभसंतुष्ट आवश्यकता र भूखहरूमा मात्र समर्पित नगरी यस भन्दा माथि उठाइदिएको छ । यसको विशाल स्वरूपले गर्दा जीवन प्रति बुद्धको दृष्टिकोणमा विद्वान्हरूलाई तान्ने शक्ति छ; ती विद्वान्हरू जसले आफ्नो (र अरूका) मन थकित र खालि पारि सके ।

बुद्ध धर्मले गर्नसक्ने अर्को अपील यो छ कि यो यथार्थवादी छ र विश्व र जीवनको सत्य स्वरूप प्रस्तुत गर्दछ । यसले मानिसलाई मूर्खहरूको स्वर्ग (काल्पनिक स्वर्ग) तिर जालछेल गरेर तान्दैन, न त यसले मानिसहरूलाई सबै प्रकारका काल्पनिक भय र दोषिपना बेखाएर तर्साउने र कष्ट दिने काम नै गर्छ । बुद्ध धर्मले ठिकसंग र मूर्खरूपमा हामीलाई यो भन्छ कि हामी को हौं, हाम्रो चारैतिरको संसार के हो; र हामीलाई पूर्ण मुक्ति, शान्ति, आनन्द र सुखको बाटो देखाइ दिन्छ ।

यदि आजको मानवलाई अधर्मबाट बचाउनु परेको छ भने बुद्ध धर्म नै सबभन्दा प्रभावशाली

बुद्ध शासनया आयु

अ. माधवी

बुद्धशासन बा बुद्ध धर्मया आयु धैगु हे विनय नियम पालन याना चोनीपि भिक्षुपि दैचोनीगु खः । बुद्ध धर्म गुणं जापि व परिस्थिति अनुसारं विनय धर्म पालन याइपि भिक्षुपि देकेगु हे बुद्ध धर्मया आयु ताहाक यायगु छगू साधन खः ।

मेगु खः बुद्ध धर्म अध्ययन यायगु लंपु व साधन देकेगु तथा बौद्ध शिक्षा प्रचार यायगु नं बुद्ध धर्म ताहाक यायगु निगूगु साधन खः ।

स्वंगूगु खँ खः बुद्ध धर्म अध्ययन यायत सफू सम्पादन व प्रकाशन यायगु ।

थो लेखे सुयागुं नां उल्लेख मयाना । पाठक वर्ग बुद्धि छयला ज्या खँ स्वया मनु म्ह सीका दी धैगु आशा व विश्वास दु ।

समाज वा व्यक्ति सुधार मजुइकं धर्म सुधार जुइ मखु धैगु मती तथा समाज सुधारया लंपुइ बिज्याना च्वंम्ह छम्ह भिक्षुं थःगु तःगु मछि ज्या व तन्ता दुसानं किम्ह मचातेत प्रव्रजित याना थः हे माँ-बौ थें जुया बुद्ध शासनया आयु ताहाक यायगु ज्या खँ कुतः याना बिज्यागुलि वसपोलयात दुनुगलं निसँ सुभाय दु । अज्योगु ज्या याइपिन्त बुद्ध धर्म प्रेमीपिसं फुगु चागु कथं गुहाली बीगु कर्तव्य व धर्म खः । किम किमेस्या जिम्मा कया ज्या यायगु धैगु अःपुगु खँ मखु । हानं थौं कन्हे कतिला पाकगु जमाना बै चोगु बखते, “थः छम्ह

जक सुखं म्वाना च्वने दुसा गाः धइगु जमानाय” “हामी पनि चुप, तिमी पनि चुप केको चिन्ता केको वास्ता” धाइगु बखते वसपोलं भिगु ज्या खँ ल्हा तथा सुमार्गे वना तथा बिज्यात ।

मारं बुद्धयात परिनिर्वाण जुया बिज्याहुँ धका प्रार्थना याः वले बुद्धं धै बिज्यात— “हे मार ! जिगु शासने छम्हथे छम्ह अग्रपि भिक्षुपि मद्रुतले जि परिनिर्वाण जुइ मखुनि” धका धै बिज्याकथं छगू छगू विशेषता व शील गुण जापि भिक्षुपि ल्यना च्वन । उकिं बुद्ध परि निर्वाण जुइ धुकुसा नं थौं तकनं भिक्षुपिनि पाखें बुद्ध शासन ल्यना च्वन । कीथाय नं विभिन्न योग्यतां जापि भिक्षुपि दैच्वन तिनि । थो कीगु अहो भाग्य खः । गथे कि वगैचाय नाना रंगी चंगी स्वाँ दतकि क्यब बांलाइ थे बुद्धया शासने नं तःगु मछि योग्यता दुपि भिक्षुपि दैगु नं शोभा खः गौरव खः ।

बौद्ध परियत्ति शिक्षा धैगु देका विद्यार्थीपिन्त बुद्ध धर्म स्यने कने यायगु लंपु चायका उकियात मागु प्रबन्धया जिम्मा कया बौद्ध शिक्षा प्रचारया ज्या याना बिज्यागु नं बुद्धधर्म या आयु ताहाक जुइजु ज्या खः । बौद्ध परियत्ति शिक्षा जाँच बीगु व्यवस्था देका जाँचे पास जूपिन्त पुरस्कार बीगु नं प्रबन्ध याना बुद्ध धर्मया ज्ञान लाभ याकेगु ली न्हाब्वाका बिज्याना च्वंम्ह भन्तेया प्रति न कृतज्ञता

दोष मालेगु

—मुनदेवा उंगोल

थौषा संसारे भयंकरगु ल्वे छगू फँले जुया चोंगु दु । व खः मेपिनिगु दोष जक खंकेगु बा मालेगु । मनूतसें छन्हू सी मानि धका मसिया मखा थये कपिनि दोष जक माला कचबं पिकया चोंगु । थथगु दोष व गलित धाःसा भ्या भचा हे खंकेगु व सुधार याय्गु कुतः मया । थो नं अज्ञानता हे मखा धाय् । मचाःगु मखा धाय् ।

अज्ञानताय् दानव भाव वै तर ज्ञाने मानवता दै । मानवता दुपिन्त देवता धासां छुं मया । तर थौं कन्है मनूतेके गुण धर्म तना दुर्गुण जक दै चोन । मनूते मन धाय् ला नुगः धाय् तस्सकं कपति नं जुल मन चीबं नं जुया वल । थः जक म्वायगु, थः जक कति लाकेगु स्वैगु जुया वल । कपि सी सां थजु थःनि म्वाय् दःसा गात । मेपिनि छुं वास्ता मदु ।

थौं कन्है मनूते वाःचा मदै चोंगु “थःत थःम्हं म्हसीके माः” धका भगवान् बुद्ध धै धैविज्यागु खँ । थो खँ प्रचार याय् माला च्वंगु दु । मनू तेत थुइका बी माला चोंगु दु । छाय् धाःसा यक्को देक धर्म सफू अध्ययन याना नं बाखं न्यना नं थौं सी ला कन्है सी ला धै थें चों मेस्यां नापं न्हाबले कपिनिगु दोष जक माला, खंका, लुमंका चर्चा याना मने डाह याना चीन । म्वाःसां म्वाःसां कपिनि दोष लुमंका मन भ्यातुका चोनेगु । थः शुद्ध जुइगु सोसा

गुलि जीवन याउँसे चोने । थःत करपिसं दोष बी बले छखें ति थःगु खं मन्यं धका तँ चाइ । थुजोगु बानि दत्तले यात समाजे शान्ति स्थापना याय् फँ मखु । मनूतसें थः छम्ह च्वे थाहाँ वनेत कपिनिगु दोष माला जुइ इमिसं थो विचाः याइ मखु कि जि गथे मेपिनिगु दोष मालाः अहित जुइगु ज्या याना चीना अथे हे मेपिसं नं जित स्यनिगु ज्या याइ । कपिन्त याना थें थःत नं अथे हे जुइ धैगु विचाः याःसा गावकं शान्ति द, डाह जुइका पश्चाताप जुइका चोने माली मखु ।

थःगु दोष तोपुया कपिनिगु दोष जक माला जुइगु बानि थो छगू मनूतेगु तःधंगु दुर्गुण खः खतरागु सरुवा ल्वे खः । थो दुर्गुण न्हापां निसें मनूतेके दु जुइमाः । उकिं भगवान् बुद्ध धैविज्यागु—

सुदस्सं वज्जं अञ्जेसं अत्तनो पन दुदस्सं परेसं हि वज्जानि औपुणाति यथा भुसं अत्तनो पन छादेति कालं व कितवा सठो ।

अर्थात्— मेपिनि दोष खंके अःपु, तर थःगु दोष खंके थाकु । मनूतसें मेपिनिगु दोषयात हिमं होले थें होली तर थःगु दोष धाःसा सिकारि सिमा-हलं थःत तोपुइ थें थःगु दोष तोपुना तै ।

थुजागु चरित्र बा दुर्गुण अपो मनूतेके खने दु ।

प्रकट याना ।

बुद्ध धर्मया आयु ताहाक जुइमा धयाथें बुद्ध धर्म स्यने कनेमाः धयां छु याय् बुद्ध धर्मया सफू सिफू मदुसा गथे याना आयु ताहाक जुइ । बुद्धया शिक्षा छु खः, उपदेश छु खः धका गथे याना सीका काय्गु । त्रिपिटक धैगु छु खः धका स्यूपिं म्हो हे जक खने दु । छगू सफू ब्वनेत गज्योगु थाकु । त्रिपिटके छु छु दु धैगु सीका काय् अपुक बुद्धकालीन सफूत पिहाँवोगु निगू दर्जन थ्यनीन । थो तःधंगु तपस्या खः । बुद्ध धर्मया आयु ताहाक ज्वीगु थो नं छगू उपाय खः ।

गुलि भिक्षुपिं लंकाय् वना बुद्ध धर्म अध्ययन याना थें थःगु देशे लिहाँ वया धर्मया खँ कनेगु प्याः चाःपिन्त धर्माभूत पान याका बुद्ध धर्म प्रचार याना बुद्धशासन या जः देका च्वन ।

गुलि बर्माथ्यंक वना बुद्ध धर्म अध्ययन याना

वया उपासिका बर्गयात जक मखु धर्मया खँ न्यने मयो पिन्त तकं बाखँ कना हृदय परिवर्तन याना चोम्ह गुरुमाँ सदानं निरोगी व ल्वे मदुम्ह जुया च्वनेमा धका शुभ कामना याना । बाखँ कना मनूतेगु मन व श्रद्धा क्वातुका तेगु नं बुद्ध शासनया आयु ताहाक ज्वीगु लक्षण खः ।

गुलि त्रिपिटक बोना वया थें न्ह्याइपुक खँ ल्हाना मनूतेत भिगु सत्संगते लाका नं, बौद्धपरियत्ति शिक्षाया बारे माया याना थाकु मचासे आख बोंका नं बुद्धशासन बःलाइ कथं गुहाली बिया च्वपिं दु ।

उकि थुकथं विभिन्न योग्यता दुपिं भिक्षुपिन्त फूचाः कथं गुहाली बिया रक्षा याय् फुसा बुद्ध शासनया आयु ताहाक जुया च्वनी धैगु विश्वासं छुं खँ अनुरोध कथं न्ह्यथना च्वना । थुगु बारे छक वांलाक विचाः याइ धैगु मनंतुना ।

—★—

२५२७ गू स्वांया—पुन्हीया उपलत्ते

भित्तुना

नेपाःया प्राचीन कलां जाःगु, उपहार बीत ल्वःगु
सियागु कलापूर्ण ऊयाः लुखा आदि वस्तुया लागी

जिम्नित्त लुसंका दिस्सँ

छिगु अर्डर मुताविक धैधैथें च्वंक बुत्ता किया छितः मामाःगु सियागु न्ह्यागु वस्तुत
स्यरुलाक, बाँलाक, दंक व भिक दय्का बीगु थाय्

ऊड कार्भिङ्ग इण्डष्ट्रिज (प्रा.) लि.

फोन नं. (कारखाना : २१-४४७
(छेँ : २१-३६६

पाटन औद्योगिक क्षेत्र
लगनखेल, ललितपुर

मेपिनिगु चिकिचा धंगु भूल व गलतीयात कीसं
तुरन्त खंका तर थःमेस्यां न्हाको तःधंगु गलित
यासां व दोषयात खनी मखु । न्हापा न्हापा धैतगु
उखान छगू दु- “मेपिनि म्हे सि ब्वाय वना चोंगु
खं तर थःगु म्हे किसि ब्वाय वना चोंगु मखं ।”
थो उखान आतकं प्रचलित जू नि ।

की मनु जुया थें कीके मानवीय गुण नं दयके
माः । थःगु दोष कयना ब्यूगु भि जुइत खः धका
सीका कासा व मनु भिना वइ । छाया धाःसा
मनूत एकसुरे लाना थःमं याना चोंनागु ज्या फुकं
पायछि जू धका भालपा याना वं चोनि । थःगु
भूल सुधार यायगु पाखे ध्यान तै मखु । सुधार
याना यंके फुसा व मनु कन कन भिना वै च्वे थाहाँ
वनी । उकि करपिनि दोष खनीगु नं छखें ज्यू ।
तर करपिनिगु दोष मालेगु नं भिगु व मभिगु धका
निथी दु-

१) मखुगु नियतं करपिन्त स्यंकेया लागी
दोष मालेगु ।

२) करपिन्त भिकेगु नियतं मैत्री चित्तं दोष
कयना बीगु ।

थुकी मध्ये करपिन्त स्यंकेगु नियतं दोष बीगु
मभिगु खः, पाप खः अथे धैगु थःत नं परयात
न्हाबलें चित्त सुख मदैगु ज्या खः । थो खें थुइकेया
लागी उदाहरण छगू न्ह्यथने ।

अंगुलिमालया नां सकसिनं स्यना तगु दै ।
वया जातःया नां अहिंसक खः । आख बोनेया
लागी व छम्ह गुरु याथाय वन । अन मेपि आखः
बों वै चोपि यक्को दु । अन आखः बों वै चोपि मध्ये
अहिंसक छम्ह दकसिबे सःम्ह, बुद्धि दुम्ह जुल ।
छक न्यनेवं लुमंकाते फुम्ह जुल । जाँचे नं दकसिबे
च्चे लाः । ज्या यायगुली व गुरुया सेवा यायगुली व

न्हापा ला । सुनां नं धाय् म्वा थ थःम्हं मनं
खना यायसः । अथे जुया गुरुया साब यो । सिरपाः
व पुरस्कार नं वैत जक दत । वयागु बांलागु पह
चह खना गुरु साब ले ताल । तर वया पासा पिनि
कुनु कुनु तें पिहाँ वो, नुगः हीसे चोंका चोन ।
गुरु नाप अहिंसक फाय्त मयागु कुनियत छुं मदु ।
न्हाको चुक्लि याः वंसां गुरु न्यंगु मखु, पत्याः
मया ।

छक गुरुम्ह स्वन्हु प्यन्हु या लागी पिहाँ वना
लिहाँ वो बले अहिंसक व गुरुमाया बिचे बाँ मलागु
सम्बन्ध दुगु खें देका गुरुयात चुक्लि यात । अहिंसकं
थः कलानाप बांमलागु स्वापु तल धाःगु न्यने मात्रं
तें पिहाँ वल । विवेक बुद्धि फसं पुइकः यंकल ।
अले गुरुमेस्यां मखुगु नियतं अहिंसकयात सःता
धाल- “छं यक्व विद्यासेके धुंकल । आः जिगुपाखें
आशीर्वाद कायत मनु तेगु पतिचा दोछि ध्यना
पतिमाः छमाः गुरु दक्षिणा बी हति ।”

गुरुयाके विवेक बुद्धि मदु बले चेलायाके नं
चिन्तन शक्ति मन्त गुरु भक्ती लात । अहिंसक
तलवार जोना मनूत पाला पति माः हना कोखाया
जुल । आः व अहिंसक मखुत । हिंसक अंगुलिमाल
जुल ।

थो बाखं नं सी दु कि पासापिसं मखुगु नियतं
दोष माला जूगुलि अहिंसक अंगुलिमालं तःधंगु
पाप याय लात । गुरुनापं बाया चोने माल ।

दोष मालेगु वानि छता मानसिक कमजोरी
खः । थो बांमलागु चालायात कीसं मभि
धका स्यूसां कीस तोता छोय मफु । स्यूसां
मचाय्क दोष माला चोनी । होश हे दै मखु ।
मन यात थःगु बशे ते मफुगुलि याना थज्योगु
वानि दैगु खः । ध्यान भावना अभ्यास मयात

धाय्वं धर्मं चोसा नं थःत थम्हं म्ह मस्यू, थःगु दोष मखं । उकिं बाखँ सफुती जक मखु आः हे नं करपिनि दोष मालेगु बानि दु । विहारे वना चोपि उपासक धाःपिके न अह कार व दोष मालेगु बानि दु । भन्ते पिनिगु दोष माला चोनी । उपासक धापिनि छु नियम बांलाक पाले जू थुखे जक विचाः याय्माः । न्यागू चा शील हे पालन मजू । खँ जक सेका चोनी । कति लाकेगु जक सोया चोनी । थः पिनि पाखँ याय् मागु कर्तव्य पालन जू मजू विचाः याय्गु तापाः । थथे धैगुया मतलब थो मखुकि भिक्षु पिनि नं दोष दहे मदु । भिक्षुपिसं नं चाय्का यके माला चोंगु दु । भिक्षु

जीवन अप्रसन्नपिन्त प्रसन्न याय्या लागी व प्रसन्न-पिन्त कन प्रसन्न याय् लागी धका बुद्धं धैबिज्यागु खँ भिक्षुपिनिपाखँ न्यना तयागु दु ।

थन छता निता खँ सुकावया रूपे धर्मकीर्ति अध्ययन गोष्ठी वना स्यना तयार्थे न्ह्यथनागु खः । यक्व सः स्यू धका क्यनेत मखु । छुं द्रंगु दुसा पाठक वर्ग क्षमा बी धैगु आशा दु ।

छता खँ धया जिगु खँ कोचाय्के । छम्ह विद्वानं धागु दु—“गलित मयाम्हनं मनू मखु, हानं हानं गलित याम्ह नं मनू मखु ।”

OPTIC NERVE

Optometrist & Specialist in Corrective Glasses & Sun Glasses
New Road (opposite Bhugol park)
Kathmandu, Nepal.

मिखाया रक्षा हे जिवनया रक्षा खः

उकिं थःगु मिखाया रक्षाया निंति भिगु व

बांलाःगु छितः माःकथंया चस्माया

निंति जिमिथाय् दुस्व कासं

२५२७ सौं बुद्ध जयन्तीया भिन्तुना

अप्टिक नर्भ

न्हु सडक (भूगोल पार्कया न्होने), येँ ।

ध्यानगर्ने योगीसंग हुनुपर्ने ५ गुणहरू :-

- (१) श्रद्धावान्, (२) निरोगी, (३) यथार्थ बोल्ने (ध्यान सम्बन्धी अनुभवको कूठो न बोल्ने) (४) सम्यक प्रयत्न गर्ने (५) सम्पक प्रज्ञा हुने ।

वाःचाः मद् अथवा होश मद्

-भिक्षु अश्वघोष

भगवान् बुद्धं भिक्षुपिन्त बरोबर न्वाना बिज्या-
इगु खँ छता दु- "सति सम्पज्जनेन यापेतब्बं"
अर्थात् भिक्षुपि स्मृति व प्रज्ञा (होश तथा सीका चों)
देका चों । नुगः व प्रज्ञा चूलाका चोनेमाः । सति
च खो अहं भिक्खवे सब्बत्थिकं वदामि सब्ब
व्यञ्जनेसु लोण घूपनं विय इच्छित्तब्बं = भिक्षुपि
होश देका चोनेगु घैगु तरकारी चि मदेक मगाः
थे फुक थासे नं मदेक मगाः धका धै चोना ।
सकसिनं थूगु भासं धाय्माल धाःसा न्ह्याबलें होश
देका चोने माः, वाः चाय्का चोनेमाः धागु खः ।
अथे धाःगु या अर्थ खः थःम्हं छु छु याना चोना,
खँ ल्हाना चोना, मने छु छु कल्पना याना चोना
घैगु चाय्का चोने माः ।

थो छगू बुद्धयागु महान उपयोगीगु अनुभवगु
ज्याय् खेले दुगु उपदेश खः । तर ध्यान बः मला-
पिसं थो खँ थुइका थें व्यवहारे छयले अःपु मजू ।
ध्यान भावनाय् छक जक मखु तको मछि चोना
अभ्यास मयाय्कं थुइगु मखु । अभ्यास याःसा नं
अनेक तन्ता व धन्नाय् लगे जुया चोपिसं याय्
अःपु मजू । मेपिन्त कने जक सै, थुइका बी फे
थःम्हं याय् फे मखु । चाय्का चोने मफु अथवा
मचाः । (होशमद्)

की मन्त आपा धैथें करपिसं याना चांगु ज्या

जक खँ, करपिनिगु दोष जक खना चोनी, उखे
जक ध्यान बना चोनी । थःम्हं छु खँ ल्हाना चोना,
थःम्हं छु छु याना चोना थःगु दोष पाखे ध्यान
मवं, मचाः, वाः चाः मद् ।

थो खँ चोइच्चम्हं नं मचाःम्हं, होश बः मलाम्हं
खः धैगु खँ या बारे छगू निगू घटना न्ह्यथने ।

थःम्हं बाखँ कने बले न्वाय् थें वा सुकाव
थें याना धाय्गु तं पिकाय् मज्यू, लोभ वाय् मज्यू,
नुगः स्याय् मज्यू, पक्षपात याय् मज्यू, मिलेजुया
चोनेमाः धैगु खँ लिसा काकां धाय्गु बानि दु ।
तर थःत मनिगु व थःम्हं धैथे मदेगु खँ बल कि
तें पिहाँ वै बले, ततःसकं हाले बले, छति मचाः,
वाःचा भचा हे मद् ।

कल्याणभिन्न सत्यनारायण गीयन्का याथाय्
व ध्यानगुरु महासीसयादो याथय् बर्माय् ध्यान
भावनाया तालीम कया वसेलि उस्त तं पिहाँ
मवल । बर्माय् छम्हं ध्यान गुरु नाप हे ला जोशं
तें पिकया छल्फल याना हाला वय् माल । ध्यान
तालील काः बना बले हे अथे हालेगु बानि जुल ।
गुलित होश मद्गु, गुलित मचाःगु । वसपोल
ध्यानगुरु महासीसयादो तं छक धै बिज्यात- ध्यान
भावना धैगु छल्फल याय्गु मखु, अभ्यास याना
थुइके माःगु ।

ध्यान भावनाय् लगे जुसेलि तँ पिहाँ वोसां नं
 तुरन्त चाइ वल । लोभ दै वोसां चाइवल । भावना वा
 ध्यान याय्गु अभ्यास म्ह जुया वन छु तोफिना वन
 धाःसां ज्यू । आः हाकनं पुलांगु संस्कार ल्येँदना वल ।
 पहचह पाना वल । एसां आः श्रुलि जा अवश्य लुमंनि
 तँ पिहाँ वै बले, ततःसकं त्वाय्थेँ हाले बले, अहं-
 कार दै वै बले अथे धैगु अंग्रेजी बांलाक मसःसां
 अंग्रेजी खँ ल्हाय् बले, छक निकः बांलाक बाखँ
 कने बले घमण्ड व अहंकार दै वो । अबले चाइ
 वल घमण्ड दै वल धैगु । छक निक मनं यक्को
 देक सामानत सिमाय् खाया कल्प वृक्ष दान बी
 वले न्हापां हे उखे समान दुधाय् मिखा वनी । अले
 मती वनी फलनागु छगू जित लाःसा ज्यू धै थें
 आंशा जुइ, लोभी जुया वै । अले चाइ बो मने
 लोभ दै वल । छु याय् श्रामणेरपि किम्ह दुबले
 आवश्यकता अपो जुल अले लोभ दै वोगु मचाल ।

न्हापा न्हापा बुद्ध पूजा याना चोने बले, लें
 जुइ बले निखा प्याखँ हू अथे धैगु चंचलपन दु धगु
 मचाः । बाखँ ला कना चोना संयमी जुइमाः धका ।
 तर थः असंयमि जुया चोंगु वाचाः मदु । ध्यान
 भावनाय् छक निक लगे जुसेलि चाइ वल । होश
 दै वल । एनं मन बसे ते थाकुनि । होश मदै वं ।

थः शिष्यपि दैवल । इमित छक निकः
 न्वाय्माः गुबलें गुबलें थःम्हं धैथें मदु धका दुःख
 ताः । अले लुमंसे वै बाः चाइ वै थः नं ला गुरुया
 खँ फुकं मन्यनाम्ह । थः गुरुया नं नुगले स्याः
 जुइ । थः गुरुं गुलि धाः संघारामे चों वने मते,
 पछुतावे जुइका चोने माली । कल्याणमित्र पासा-
 पिसं नं धाः वथाय् ताले मलाः । संगत ताले
 मलाः । आः चाइवल । न्हापा मचाः । जुइ
 न्ह्यो चाय्के माःगु । जुइ धुंका जक चाल उकि
 सीका दिसं जिगु ध्यान वः मलानि । जि करंपनि

सा कोः जुइम्ह तिनि । दुरु थःम्हं तोने मखंम्ह
 तिनि ।

जिमि बरोवर खँ जुइ, फलनाम्ह भिक्षु तहं सु
 जुल । न्यासि वनीगु गे चों ! ल्हासंका जुइगु गे
 चों ! फुकं जि याना धाय् माम्ह । थःम्ह मयानागु
 नं जि याना धाईपि भिक्षुपि नं दु । थो वानि छता
 साब वांमला थें चों ।

भगवान् बुद्धं छक धै बिज्यागु दु— हे भिक्षुपि,
 छिमिसं अहंकार छता तोता छोय् फुसा छिमित
 अरहन्त यान्त्र बीगु जिगु जिम्मा जुल ।

आः एन अहंकारया बारे हानं छक विचाः
 यायनु । थो बांमलागु अहंकार गुबले, गन दै वैगु
 धैगु खँ छक सीका ते माः थें चों ।

ध्यबा यक्को दत धाय्वं जि सुखनां मग्नाः,
 छाय् ग्याय्गु । जित सुं म्वाः । जि ध्यवां मनु
 न्याय्फु धैगु मती वइगु । ध्यबा मदुपिन्त ल्याखे
 मतेगु अहंकार दै वैगु वाःचा मदु अथवा मचोया
 वो ।

आखः सया वोलिसे नं बाखँ कने सया वोलिसे
 न, मुनानं मयागु ज्या याय् बले नं अहंकार दै वो ।
 अजुगति याःगु खँ खः करपि तःधं सु जूगु चाः थः
 अहंकार जुया वोगु मनूतसँ मचाः चाहे भिक्षु
 जुइमा चाहे गृहस्थी ।

आः थो खँ चोइचोंमेसिगु अहंकार दै वोगु
 वाः चा मदुगु खँ छक नं स्वेनु । आनन्दभूमी
 बरोवर लेख चोइ चोना । “जि नं नुगः स्याना
 बल” धैगु लेख छपु निपु चोया । उगु लेखया बारे
 खूब चर्चा जुल । लेख चोया थें चर्चा जूसा, बो
 ब्यूसा न्हाइपुसे चों । उगु लेखया बारे थः गुरुं
 ध्यानाकर्षण याना लिखित रूपं चोइ हइ बिज्यात—
 “अश्वघोष ! छ साब अहंकारी जुल । गपाय्हं

जुया वोगु । छ छम्ह जक भिक्षु थें याना लेख
चोइ हल । मेपि भिक्षु थें हे मचोन” इत्यादि ।
थये धै तःगु पौ खने वं न्हापां छक वाः चाः हे
मदेक, चाहे मचाय्क तँ पिहाँ वल । मनूते प्रशंसा
याइगु जक यो । जित ला पलख जोशे होश मन्त ।
हानं छक “जि नं नुग स्याना वल” लेख दुगु
“आनन्द भूमि” कया निकः सोकः लिसा काकां
बोना । खुव बिचाः याना । “जि थये याना,
ध्यबा मकासे ज्या याना, “तपाइ मधाःसां मपाइ
धैगु भाय् अर्थात “जि” धैगु शब्द अपो पिहाँ वल ।
अहंकार भाव दुध्यागु खँ खने दत । थःम्हं चोयागु
खँ छता मिता थःत हे गथे खेसे चोना वल । भचा
अहंकार पह पिहाँ वोगु चाल । अज्ज भतिचा
तिनि धका चाल । मेपिसं मधाय्कं छु चाइ । थो
चोयागु लेखे नं अहंकार गनं सुला चोंगु दु ला जि
ला मचाः । लिपा तिनि चाइ ।

आनन्दभूमी थःगु लेख व ध्यानकुटी तथा

धर्मकीर्तिया समाचार ताहाक याना छापे जुइगु जि
मचाः । ताहाकगु समाचारं मेपिनि कपाः स्याः ।
ध्यानकुटी व धर्मकीर्ति वा बौद्ध गतिविधि या समा-
चारं याना सम्पादकयत्त पक्षपातया आरोप वल
धाय्वं तिनि चाः । तेज्यू मज्यू खँ मस्युगुलि
सम्पादक जुइ लाय्क मज्यूथें चोन । चाःहे मचाः बले
सम्पादक मजुइगु बाँला ताया ।

समाचार व लेख छोया हइ पिनि नं थः थःगु
समाचार ताहाक धैगु मचाः । गुलि गुलि स्यां ३३
दं पुलांगु समाचार छापे याकेगु रहर दु । छापे
मयाः धका धोदुधाय्क तक नां कया धै चोनीगु ।
थः योगु व ध्यबा यक्को ब्युपिनिगु जक छापेयात
इत्यादि भुनु भुनु हाला जुइगु जक मखु पौ हे चोया
हैगु । थजोगु पह सुयां धाःचा मदु । थो नं अहंकार
मखा । मचाःगु मखा धाय् । थः थःगु पह चहपाखे
छक चाय्का यंकुसा गाथकं शान्ति दै ला धैगु मनं
तुना ।

★

बुद्ध जयन्तीको उपलक्षमा हाम्रो कम्पनीहरूको

तर्फबाट हार्दिक मंगलमय कामना गर्दछौं ।

- १) हिमाल आयरन एण्ड स्टील (प्रा.) लि.
- २) भाजुरत्न इन्जिनियरिंग एण्ड सेल्स (प्रा.) लि.
- ३) स्यामुकापु इन्टरनेशनल

ज्योति भवन, कान्तिपथ
पोष्ट बाक्स नं. १३३
काठमाडौं, नेपाल ।
फोन ११४९०, १४३२७

प्यासी बुद्ध

—प्रकाश वज्राचार्य

कोशल देश थूण गाउँ

आज विहानैदेखि अति चहलपहल देख्न सकिन्छ यो गाउँमा । आज यो गाउँमा भगवान् बुद्ध आउँदै हुनुहुन्छ नि !

सबै व्यस्त छन् । कुदो कुदालो बोकी यता उता दौडिरहेका छन् । आफ्ना दैनिक नीत्यकर्म बिर्सेर सबै हतार हतार गर्दै काम गरिरहेका छन् । बढि जोशका साथ आफ्नो काम पुरा गर्न उनीहरू तमिसरहेका छन् । आज यो गाउँमा भगवान् बुद्ध आउँदै हुनुहुन्छ नि !

रुख ढालिंदै छन् । कहीं खनिंदै छन्, कही पुरिंदै छन् । परालको रास थन्काइदैंछन् कहीं कहीं । माटो थुपाउँदै छन् कहीं कहीं । आज यो गाउँमा भगवान् बुद्ध आउँदै हुनुहुन्छ नि !

सबै एकजुट भई काम गर्दैछन् । आफू मात्र होइनन् आफ्ना सन्तानहरू र दास दासीहरूलाई पनि काममा लगाईदैं छन् । व्यक्तिगत रिस द्वेषलाई पन्छाई सबै एकै लक्ष्य प्राप्तिका लागि मेहनत गर्दैछन् । आज यो गाउँमा भगवान् बुद्ध आउँदै हुनुहुन्छ नि !

बुद्ध ! भगवान् बुद्ध ! ! ब्राह्मणवादको विरोधी ! कर्मकाण्डको विरोधी ! अन्धविश्वासको विरोधी ! पुरोहितवादको विरोधी !

बुद्ध र ब्राह्मण । ब्राह्मण र बुद्ध । बुद्ध सबैलाई करुणा दृष्टिले हेर्नुहुन्छ । तर अधिकांश ब्राह्मण बुद्धलाई घृणा दृष्टिले हेर्छन् । उनिहरूको पेटमा लात मार्ने, उनिहरूको कर्मकाण्डको विरोध गर्ने, उनीहरूको हलुवा पुरी छिन्ने, वैश्य शुद्र र स्त्रीहरूलाई उत्थान गरेर समाजमा उनीहरूको मूल्य घटाउने व्यक्ति हो— बुद्ध ! र आज यो गाउँमा उही बुद्ध आउँदै छ नि !

थूण गाउँ । ब्राह्मणहरूको गाउँ । सबै ब्राह्मणहरू कार्यरत छन् । वाटो बिगारिंदै छन् । बाटो छेकिंदै छन् । वाटोमा फोहर थुपारिंदै छन् । इनार छोपिंदै छन् । कुवा ढाकिंदै छन् । घर घरमा गएर सबैलाई बुद्धलाई भोजन वा जल दान नदिन चेतावनी दिंदै छन् । थूण गाउँका ब्राह्मणहरूको स्वागत गर्ने तरिका यो थियो । किनकि आज यो गाउँमा उनीहरूले शत्रु ठानेको व्यक्ति भगवान् बुद्ध आउँदै छ नि !

अचानक एकजना भुराले दौडेर आई उनीहरूलाई भगवान् बुद्ध गाउँ पस्नै लागि सकेको खबर सुनाउन आए । ब्राह्मणहरू हतार हतार काम सिध्याएर आफ्ना आफ्ना घर पस्न थाले । आफ्ना आफ्ना घरमा भित्रबाट चुकल लगाइदिए सबैले ।

१. स्मरणीय छ यो विवेचना बुद्ध कालीन युगको सम्बन्धमा हो ।

भगवान् बुद्ध थूण गाउँमा पस्नु भयो । शान्ति र करुणाले भरेको अनुहार हुने भगवान् बुद्ध गाउँमा पस्नु भयो र साथै भिक्षुहरू पनि । तर गाउँ सुनसान छ । गाउँ निश्चल छ । गाउँ गतिहीन छ । घरहरूमा ऊयाल ढोका बन्द छन् । मान्छे त के कतै कुकुर, बिरालो, गाइबाच्छा पनि देखिदैन । गाउँ निर्जीव छ मानो मसान जस्तै ।

भगवान् बुद्ध पात्र हातमा लिई, भिक्षु संघ पछि लगाई, यताउता नहेरी निहुरेर, मन्द मन्द पाइला चाली भिक्षाटन गर्न लाग्नु भयो । मसानमा भिक्षाटन !? कहींबाट कोही आएन भिक्षा दिनलाई । कसैले ढोका खोलेन । कसैले ऊयाल खोलेर हेर्न आएन - भिक्षा दिने त परै जाओस् । तर बुद्ध विचलित हुनु भएन । उही शान्त करुणामयी अनुहार लिई उही गतिमा गाउँ घुम्दै गए ।

घण्टौं वितिसक्यो । तर कसैले भिक्षा दिएको होइन अहिले सम्म । भिक्षुहरू थाकिसके । तन्तलापुर घामले छाडेको थिएन उनीहरूलाई । उनीहरू तिर्खाइसके । बुद्ध एउटा रूख मुनि बस्नु भयो र साथै थाकेर चूर भएका भिक्षुसंघ पनि संगै बसे । दुई तीनजना भिक्षुहरू तिर्खा मेट्नसाईं पानी खोज्न भनी बुद्ध संग अनुमति मागी हिंडे । तर पानी कहाँ छ र ? सबै इनार छोपिमकिएका छन् । सबै कुवा ढाकिसकिएका छन् । सबै घर बन्द छन् । निराश भिक्षुहरू फर्केर आए । थूण गाउँमा बुद्धको भिक्षाटन अविस्मरणिय हुन गयो किनकि यहाँ बुद्धले भिक्षा मात्रै नपाएको होइन, प्यास मेट्न एक थोपा पानी पनि पाएन । र अर्को गाउँ यहाँबाट घेरै टाडा थियो ।

घर भित्र लुकिरहेका ब्राह्मणहरू सबै हर्षित थिए । उनीहरूले चिताए ऊँ भइरहेको देखेर

रमाइरहेका थिए । उनीहरूले शत्रु ठानिराखेका बुद्ध र भिक्षुसंघको विवशता देखी रोमांचित थिए । तर के सबै नै रमाइरहेका थिए त ? होइन । ती मध्ये एउटा ब्राह्मणको घरमा काम गर्ने दासीको मन रोइरहेको थियो । उनले अधि-देखि ढोकाको प्वालबाट चियाएर भगवान् बुद्धलाई हेरिरहेकी थिई । बुद्धको तेजिलो अनुहार, करुणामयी व्यक्तित्व र शान्तपनबाट उनी अत्याधिक प्रभावित भइसकेकी थिई । आफू कसैको दासी नभई स्वतन्त्र भइदिएकी भए बुद्धलाई जसरी भएपनि दान दिइसकेकी थिई उनले । बाहिर रूख-मुनि पानी एकथोपा पनि खान नपाइ त्यसै बसिरहेका भिक्षुहरू देखी उनको मुटु छियाछिया भैसकेको थियो । भगवान् बुद्धले आफ्नो गाउँमा एक थोपा पानी पनि खान नपाएको देखेर उनको हृदय चूर चूर भइसकेको थियो । उनले आफूलाई थाम्नै सकिन । मालिकले बुद्धलाई केही नदिनु भनेको हुकुम सम्झे पनि आफूलाई रोक्न सकिन उनले ।

दासी भित्र गई एक घँटो पानी वोकेर बाहिर निस्की । यता उता हेर्दै डराइ डराइकन बुद्ध बस्नु भएको रूख मुनि गई । बुद्धलाई पानी खुवाई । भिक्षुहरूको तिर्खा मेटिदिइ । भगवान् बुद्ध स्वयले उनलाई साधुवाद दिनुभयो । भिक्षु संघ उनी प्रति कृतज्ञ भयो ।

बुद्धलाई पानी खुवाई दासी घर फर्की । उनी हर्षित थिई । उनी सन्तुष्ट थिई । घरभित्र पसेकी मात्र के थिई, भित्र हातमा लीरो लिएर राता राता आँखा पारेर उभिराखेको आफ्नो ब्राह्मण मालिक देखी । उनले तुरन्तै कुरा बुझी हाली । फनक्क फर्केर भाग्न कोशिश गरी । तर

पछाडि ढोका बन्द गरेर भित्रबाट चुकुल लगाई आफ्नो मालिकनी कमरमा हात हाली ठिग उभिरहेकी थिई । भाग्ने बाटो पनि पाएन बिचराले । अचानक उनको टाउकोमा मालिकको लौरो बज्र । उनी भुईंमा पछाने पुगे । हातको घेंटो फुटेर चकनाचूर ।

“मालिक ! दया गर्नुस् !!” दयनीय स्वरले कराइन् उनी ।

हाम्रै शत्रुलाई पानी खाउने तँइहोइनस् । श्रमण बुद्धलाई पानी खाउन पाउँदिन भनेर तँलाई भने हैन मैले । मेरो कुरा नसुन्ने होइन त ? तँलाई त कहाँ छाड्छु र । हाम्रो त्यतिका मेहनत खेर पठाउने तँलाई त कहाँ बाकि राख्छु र ? ल खा बजिया ! ल ले बजिया ! “ब्राह्मणले आफ्नो लौरोले दासीलाई हान्दा हाने गर्न थाले । सही नसकेर दासी रून थाले, ‘गुहार ! गुहार !!’ भनी चिच्याउन थाले । तर न त ब्राह्मणको चट्टान

जस्तो साह्रो मन नै पग्ल्यो न त कोही बिचबचाउ गर्न नै त्यहाँ आए । छरछिमेकीहरू सबै ऊयाल ढोका बन्द गरी आ-आफना घरमा लुकिरहेका थिए । कसले बचाउन आओस्— त्यो पनि एक दासीलाई मालिकको हातबाट, एक यस्तो दासी जसले बुद्धलाई पानी खान दियो ! ?

एकपल्ट त लौरो दासीको टाउकोमा यस्तोसंग बजारिए कि लौरो नै तीन टुक्रा भए । दासीको टाउको फुट्यो । भलभल रगत बगे । दासीले आफूलाई थाप्न सकिन । भुईंमा पछारिए । आँखा सामु धमिलो हुँदै आयो । अथवा वेदना बाहेक अन्य कुनै कुराको होस् भएन उनलाई । उनको मुखबाट जीवनको अन्तिम वाक्य निस्क्यो— “बुद्ध शरणं गच्छामि”

. त्यसपछि अँध्यारो गहन अँध्यारो । उनको टाउको एकातिर लुटे ।

देवदत्त

स्वार्थी, महत्वाकांक्षी, बुद्धलाई मार्न खोज्ने भिक्षु । सुप्रबुद्ध र अमृतादेवीको छोरो । यशोधराको भाइ, सिद्धार्थको साला ।

देवदत्तले तलका ५ कुराहरू बुद्धसँग मागेका थिए, जुन बुद्धले अस्वीकृत गर्नु भएकोले देवदत्तले आफ्नै अलग भिक्षु संघ खडा गरेको थियो । ती ५ मागहरू हुन् ।

१) भिक्षुहरू जंगलमै बस्नु पर्छ ।

२) मसानमा फालिराखेको कपडा (पांसुकूल) मात्रै चोवर (वस्त्र) लाउनु पर्छ ।

३) भिक्षा लिएर मात्रै खानु पर्छ ।

४) रुख मुनि नै सुत्नु पर्छ ।

५) माछा मासु बिल्कुलै नखानु पर्छ ।

ध्यानको लागि उपयुक्त स्थानमा तलका गृणहरू हुनु पर्दछ—

१) (शहरको) न धेरै नजिक न टाढा, २) सजिलै पुग्न सकिने, ३) दिनमा भिड नहुने, ४) रातमा सुनसान हुने, ५) कीरा, सर्प, हुरी, सूर्य आदिले दुःख न दिने ।

BURMA

No short cuts to Nirvana

Crowds follow a marathon ecclesiastical court battle between orthodox Buddhists and two groups considered heretical.

By M. C. Tun

Rangoon: Burmese authorities have ordered the dissolution of two Buddhist sects with doctrines ruled heretical by ecclesiastical courts. The action was taken under a continuing campaign — started two years ago — to ensure the doctrinal purity of orthodox Buddhism and rid Burma's 100,000-member monastic order of pseudo-monks.

The doctrines expounded by the two sects were somewhat esoteric and not easily comprehensible even to some Buddhists. Nevertheless, they aroused a good deal of interest among the Burmese, who are predominantly Buddhist, especially as their exponents claimed that the doctrines were based on rational interpretations of Buddhist teachings. Formal complaints against them were filed by some monks of the orthodox school, and heard by specially formed ecclesiastical courts.

Of the two sects, the one which attracted more attention asserted that after death, humans are reborn as

humans. Led by a monk named U Okkatha, this sect rejected the common Buddhist belief in the existence of a 31-plane cosmology, stretching upwards from numerous types of hell through human and animal worlds to a hierarchy of celestial worlds in heaven. In other words, the sect did not believe in heaven or hell or in the possibility of going to either after death.

As a corollary, it dismissed as fruitless and futile such practices as saying prayers or reciting scriptural verses, of keeping the Sabbath or acting charitably in the hope of acquiring religious merit. Such so-called meritorious deeds, the sect's members argued, would be of little assistance for rebirth in a non-existent celestial world.

Rejection of the 31 plane cosmology also led the sect to denial of the Buddhist law of cause and effect (called the law of karma). This law,

fundamental to Buddhist belief, teaches that good or bad deeds produce good or bad effects, either in a person's present life or in some future life.

The sect accepted only the existence of the human and animal worlds, the reality of which, it said, was self-evident. It maintained that because man's attachment is to himself and as he craves for human things his rebirth would invariably be in the human world.

These and the sect's other doctrinal niceties were argued before the ecclesiastical court which consisted of five clerical judges drawn from the 299-member central committee of the All-Burma Buddhist Monks' Organisation formed under government auspices in May 1980. Learned Buddhist scholars themselves, the seven lay and clerical representatives of the sect contested their case with extensive quotations from sacred Buddhist texts.

The open hearing, held in the quiet precincts of the World Peace Pagoda in Rangoon's northern suburbs, lasted four months. An audience of monks and laymen crowded the courtroom and the shady lanes around it throughout the hearing as loudspeakers broadcast the discussions.

The court's findings covered 700 pages which were read out from the bench by relays of readers for six

hours a day for six days. With a powerful display of Buddhist erudition the court held that the sect had been guilty of distorting orthodox Buddhist teachings to suit what the court called materialistic conceptions which, it ruled, were false and heretical.

The doctrines of the other sect, associated with what might be translated into English as the "stone ship" school, were hardly less radical. Although members of the second group accepted the Buddhist law of cause and effect and the existence of the 31-plane cosmology, they claimed that one could attain Nirvana (a deathless state of bliss directly from the human world by cutting short the cycle of rebirths.

The only condition for such a short cut was to lead a life of supreme inactivity, mentally and physically. "Keep the mind as it is, don't allow it to lead to any kind of action and reaction" — this was essentially what they preached. Their argument was that with such inaction one could avoid sins as well as virtues, both of which had the effect of prolonging the cycle of existences by being reborn either in hell or in heaven, or in the human or animal worlds.

While life in hell was decidedly unpleasant, life in heaven was decidedly undesirable as, notwithstanding its glittering attractions, it was still

unsubstantial and subject to the law of impermanence — a law which would cease to operate only when one had attained Nirvana. But how could one attain Nirvana direct from the human world? The sect made a rather mystical assertion on this point, saying that Nirvana was in the self and keeping mind and body in absolute inaction was a state of Nirvana.

These doctrines were also declared false and heretical by a clerical court of seven learned monks. The court pointed out that Nirvana was the supreme achievement attainable only through strenuous striving for it, not lifetime but in a countless number of lives.

Following the court's decisions the government ordered the dissolution of the two sects and prohibited dis-

semination of their doctrines by word of mouth or through books or tape-recordings. The effect of this order is that monks belonging to the sects have, unless they recant publicly, ceased to be monks and have lost their right to live in monasteries and other religious buildings. Newspaper reports indicate that a good many of them have recanted.

How does this official action fit in with the constitutional provision guaranteeing freedom of conscience? There has been no official explanation on this point, but it seems that the fault of the sects lay not in their beliefs but in their propagation of these beliefs as true Buddhism, thereby risking the possibility of contention and disharmony among Buddhists.

मोटर्स एण्ड मोटर्स

यहाँ हरेक किसिमको अटो एण्ड इलेक्ट्रीकल्सको
काम हुन्छ ।

प्रो० ज्वाहारमान सि, दुर्गाबहिल, काठमाडौं, नेपाल ।

Biography of Mahasi Sayadaw

The following is the biography of the State Ovadacariya Agga Maha Pandita Bhadanta Sobhana Mahasi Sayadaw who passed away on Saturday, 14th August 1982.

State Ovadacariya Agga Maha Pandita Bhadanta Sobhana Mahasi Sayadaw was born of parents U Kan Htaw and Daw Shwe Oak of Seikkhun, village in Shwebo Township on Friday the 3rd Waning Day of Second Waso, 1266 B.E.

He was novitiated at the age of 12, and on the 6th Waning Day of Tazaungmon, 1285 B.E. was ordained as a monk in the Buddhist Order. He chose Seikkhun village Pyinmana Kyaung Sayadaw U Ardeiksa as his Preceptor Sayadaw.

The Mahasi Sayadaw studied the Pitakas (Buddhist Scriptures) under the guidance of his Preceptor Sayadaw, the Mandalay Khinmakan Taik Sayadaw and other Sayadaws and, in addition to passing the Government Dhammacariya Instructorship Examination, studied Sanskrit and English and mastered these languages.

In 1952 the Sayadaw was presented the Agga Maha Pandita Title, and served as Questioner Sayadaw at the Chatta Sanghayana Sixth Buddhist Council, as Sixth Buddhist Council Working Committee Member Sayadaw, and as Awthanathawdayya Sayadaw. As a Kammahtanarcariya Sayadaw, the Mahasi Sayadaw inaugurated some 250 Buddhist meditation centres in Burma and abroad and preached and explained Vipassana.

The Mahasi Sayadaw was elected as a State Ovadacariya Sayadaw at the 1980 Congregation of the Sangha of All Orders for the Purification, Perpetuation, and Propagation of the Sasana. The Sayadaw was the author of over 60 treatises, including the Withokdimagga Maha Tika Nithaya.

The remains of the Mahasi Sayadaw will be conveyed from the Sayadaw's Sankyaung (residential monastery at the Mahasi Sasana Yeiktha at 3 p.m. on 20 August 1982 to the Kyandaw Cemetery for the performance of the last rites—NAB

बौद्ध गतिविधि

मातीर्थे बौद्ध कार्यक्रम

धर्मकीर्ति विहारया पिने पिने वना धर्मप्रचार या: वनेगु गोसा कथं ११०३ चौलाध्व बेशाख १० गते २०४० शनीबार खुनु मातातीर्थे चोगु चतुर्ब्रह्म-विहारे शान्त वातावरणे बुद्धगुण लुमंकेगु पुण्यकार्य सम्पन्न जुल ।

बलम्बुया ज्ञानमाला भजन लिपा पंचशील प्रार्थना जुल । अनं लिपा भिक्षु अश्वघोषं मां बौ याके नं काय् म्हाय्य प्रति मैत्री, करुणा, मुदिता व उपेक्षा गुण धर्म दु धैगु बुद्धं धै बिज्यागु खँ व्याख्या याना बुद्धया परिचय बिया बिज्यात ।

बुद्धपूजा याका चतुर्ब्रह्म विहार वासी भिक्षु धर्म वंशं थुखे पाखे बुद्ध धर्म प्रचार मज्जुलि दुःख सां थन हे चोने धका प्रतीज्ञा यानागु खँ धै बिज्यात ।

तेबहाया व्यखारत्न उपासक मातातीर्थे चोम्ह भन्तेयात भोजनया व्यवस्था मिले मज्जुलि आजी-वन सदस्य ल्हापं १०३। दां कया कोष छगू खडा याना । लिपा ध्यंकं अन चोना बिज्याइपिं भन्ते पिन्त चतु प्रत्यय पुरे जुइमा धैगु मनं तुना रत्न बहादुर, मान बहादुर, कालुदाइ आदि निम्ह प्यम्ह धर्म पाइपिं मुना थन गुहाली बिया चोना धर्मवंश भन्ते थन बिज्यानालि मातातीर्थया जीर्णोद्धार जुल । जीर्णोद्धारया लागी श्री ५ या सरकारं आर्थिक सहयोग ब्यूगु उल्लेखनीय जू ।

आतक थन आजीवन सदस्य १२७ सच्छि व नीन्हेम्ह खात । उकि आर्थिक सहयोग बिया दीसा ज्यू धैगु गुहाली फौना दिल ।

धर्म धैगु याय्मा:

धम्मवती अनागारिकां धर्म देशनां याना धैबिज्यात— अपो याना मनूते मखुगु व मभिगु जक कल्पना वै चोने यो । उकि इले बिले धर्म कर्म (उपकारया ज्या) याना तःसा अन्तिम अवस्थाय् भरोसा दै गति भिनी । मन शुद्ध याना यंकेमाः । खजा स्रोतापन्न या तक नं चित्त अशुद्ध तिनि । क्रीसं नं पाप याना चोना तिनि । गुलिसिनं धाइ धर्म याना चोपि पापी धाइ । अथे खःसा धर्म मयापिं महापापी धयां अपो खँ जुइ मखु । गथे कि गुबलें सिला मतःगु थल बल कन कन फोहर जुइ । अथे हे धर्म मयापिं कन कन पापी जुइ । पुण्य धैगु बलवान् जू । अन्तिम अवस्थाय् लुमनी-कथं पुण्य कर्म याना तय् फुसा व लुमंका सिना वने फुसा गति भिनी ।

धर्म कर्म याय्त धन मदेकं मज्यू । कमाय् याय्त बुद्धि, भाग्य व मेहनत थुपि सोता चूलाय् माः । भाग्यमदु धका सुंके ल्हाः पोचिना चोने मज्यू । बुद्धि देकेत सेका सीका नं तेमा न्यनेकने नं याय् माः ।

थो खँ थुइका बीत वसपोलं बाखं छपु कना बिज्यात ।

छम्ह साहुया काय् छम्ह दु । ध्यबा यक्की दु धका काय्यात आख न मब्बं कु । ज्या न मयाकु । जीवन काछि नेत गातं मल्याक धन सम्पत्ति दु । छाया दुःख सीके धका काय्यात यत्थे तैतल ।

जीवनया छु ठिकाना ? साहु व साहुनी प्वाक्क सिना वन । काय्म्ह सेका सीका तःगु मद्दु । बंजा तसें धमा धम धन सम्पत्ति ल्हे यंकल । ध्यबाया ल्याः चा पाकल । व साहुया कायं छुं मस्यु । तः दं मदेवं धन फुत । मरीव जुल । वया ब्याहा याय् मास्ते वल । भमचा ल्हाके छोट । अज्योम्ह आख नं मसम्ह, ज्या नं याय् मसःम्ह गरीव मेसित म्हाय् मचा बी मखु वैहल । ध्यबा कमे याःसा जक बिइ घाल ।

वया ज्या याय्त छुं सःगु मखु, आँट नं मद्दु, लाय् तेत ध्यबा नं मद्दु । अले वं खू वनेगु मती तल । खुइतः नं ला बुद्धि माः । वया के बुद्धि धेगु छुं मद्दु । याकनं तःमि जुइगु मती तया छथाय् छेँ खू वन । खू वंगु खः सफल मजुल । जोना यंकल । अबले खूँ ज्या यात कि स्याना छोइगु नियम । थो बुद्धया पाले यागु श्रावस्तीया घटना खः । वयात स्याय्त यंका चोँ बले वयात येका मतिना याना चोँम्ह मिसा छम्हेस्यां मरि बी यंकल । ऊबले लाक्क भगवान् बुद्धया शिष्य मोग्गल्लान भिक्षु भिक्षा बिज्यात ।

व खूँ मती तल— जि जा सीगु हे जुल । थो मरि नया पचे याय् लाइ मखु सी । उकिं दान बीगु मती तया मोग्गल्लान भिक्षुया पिण्डपात्रे (गोल पाते) तै बिल । वसपोलं व खूया न्हाणे हे चोना मा पहः वेक मुसु मुसुं न्हिला भपा बिज्यात । व खूया वस्पोलं साक्क नःगु खना साप ले ताल ।

अबले हे वयात स्याना बिल ।

मरिदान बियागु लुमंका सिना वना छथाय् जंगले वृक्ष देवता जुया जन्मकाल हं । वहे जंगले वयात येका चोँम्ह मिसा सि काः वं बले न्हेनु तक व वृक्ष देवपुत्रं थः थाय् तया सुचुका तल । अथे करपिनि म्हाय् मचा सुचुकीम्ह देवपुत्र नं दु ।

थौं कन्हे नं करपिनि म्हाय् मचा सुचुकीपि देवपुत्र दु धका आसामया घटना न्ह्यथना बिज्यात । उकिं अन्तिम अवस्थाय् लुमनी कथं धर्म कर्म याय् फुसा भिगु गति दै ।

धम्मवती अनगागारिकां धेबिज्यात कीथाय् धाःसा सी न्ह्यो धर्म कर्म मयासे सी धुंका जक पुण्य याय् न्ह्यां बा बानि दु । मनूत सित कि सीम्ह ल्यू ल्यू सना वनेत सःतः वै । अथे सीम्ह ल्यू ल्यू वनेत सःत वैगु मयो, सीम्ह ल्यू ल्यू वने नं मं मद्दु । छाया धाःसा सीमेस्यां छुं मस्यु वयात छुं जुइगु नं मखु । बरू सी न्ह्यो बाचा इले सःतः वोसां वया परित्राण पाठ याना बाखँ कना बी । तर म्ह मस्यु थाय् चान्हे वै मखु ।

बुद्ध पूजा सिधे वं चतुब्रह्मं विहारया उपासकपिसं सकसितं जलपान याका दिल ।

श्री व्यखारत्न तेवहाया इनाप कथं सकसितं २०००। निदो दां चन्दा तया बिल ।

बलम्बुया उपासक उपासिकापिसं फेतुइत मागु लासा आदिया व्यवस्था याना दीगुलि धन्यबादया पात्र जुल ।

डा० सद्धातिस्स महास्थविरया धर्मदेशना

धर्मकीर्ति बौद्ध अध्ययन गोष्ठीया उद्देश्य मध्ये छगु देश विदेशया बौद्ध विद्वान् तेगु स्वागत यायगु नं खः । उगु उद्देश्य कथं ने. सं ११०३ अर्थात

वि. स. २०३६ फागुण २३ गते श्री लंकाया विद्वान्मह लण्डने नीदं (२०) मयाक चोना बुद्ध धर्म प्रचार याना बिज्याना चोम्ह डा० हम्बलव सद्धा तिस्स महास्थविरया सम्माने धर्मकीर्ति विहारे स्वागत समारोह जुल ।

उक्त अवसरे वसपोलं धर्मदेशना याना धैबिज्यात— श्री लंका, बर्मा, थाइलैण्ड आदि बौद्ध देशया महत्व दुगु हे सिद्धार्थ गौमम (बुद्धया) जन्म नेपाले जूगुलि खः । उकि नेपालीत गौरव ताय् थाय् दु । थाइलैण्ड व श्री लंकाय् बुद्ध धर्म यक्व प्रचार जूसां बौद्ध गुण कम जुया वना चोन । नेपाले आपा बुद्ध धर्म प्रचार मद्दुसां, भिक्षुपि आपा मद्दुसां निम्ह प्यम्ह भिक्षुपिसं व अनगारिकापिसं बुद्धधर्म बांलाक प्रचार याना तःगु दु धैगु थनया बौद्ध तयगु श्रद्धा व पह चहलं खने दु । ध्यबां गरीव जूसां बुद्धं कना बिज्यागु आर्य धन मध्ये छगू श्रद्धा धन थन चोपिके दुगुलि धर्म तःमि हे थाय् मा । दकसिबे मागु धनमध्ये थो नं छता खः । जिमिसं जक मखु युरोपदेशं चाह्यु बै चोपि अंग्रेजी तसें नं धाइ मेथाय् गनं मखनागु गुण धर्म व पह चह नेपाले खने दु । अथे धैगु छल्कपट आदि कुचाल उस्त खने मद्दु । दहे मद्दु धैगु मखु । मेमेगु देशे थें यक्को मद्दु ।

वसपोलं बुद्धपूजाया बारे व्याख्या याना धैबिज्यात— स्वां धुं धुपाय तया पूजा यायगु छथी अले मनूतेत हित उपकार जुइगु सेवा भाव नं पूजा खः । बुद्धयात पूजा नं याय् माः वया नापं मानव सेवा नं याय् माः । थ थःगु छेँ मचा खाचा तेत आखः व्वंका पालन पोषण बांलाक यायगु, त्वगिते सेवा यायगु, बुढा बुढी तेगु सेवा व उपकारया ज्या नं बुद्ध पूजा हे खः । निस्वार्थ सेवा यायगु उत्तमगु बुद्ध पूजा खः ।

धर्मकीर्ति

अन्ते धर्मकीर्ति बौद्ध अध्ययन गोष्ठीया अध्यक्ष धम्मवती अनगारिकां (गुरूमां नं) धन्यवाद बिया केँयागु बुद्ध मूर्ति उपहारया रूपे धर्म पूजा याना बिज्यात ।

भिक्षु विपुलसार महास्थविरया धर्मदेशना

ने. सं ११०३ अथात् २०३६ फागुण २६ गते श्री लंकाय् प्रख्यातम्ह मूर्ति कलाकार व चित्रकार मापलगम विपुलसार महास्थविरया सम्माने धर्मकीर्ति विहारे स्वागत समारोह जुल ।

अबले वसपोलं धैबिज्यात नेपाः बुद्धजन्म भूमि खः थें थन पहचह नं दुगु खना । चारित्र शील दत्तले, भिक्षुपि दत्तले बुद्ध शासन ल्यना चोनी तिति । बुद्ध ४५ पीन्यादं मच्छि भारते चोना बिज्याःसां थज्योगु बौद्ध पहचह, बौद्ध चरित्र अन खने मन्त । गुलि गुलि थनया पह चह श्रीलंकाय् सिक बांलागु ल्यना चोगु खना साब आश्चर्य चाः ।

भिक्षु विपुल सार महास्थविरं श्री लंकाया बारे धैबिज्यात अन ८०% सम्छिम्हे चेःम्ह बौद्ध खः । पुन्ही पतिकं सार्वजनिक बिदा दु । उखुनु सिनेमा बन्द, ला व ऐला पसः मचा बा चाय्के मज्यु । सकले धै थें तुयुगु वसः पुना विहारे वनी । निहच्छि चच्छि विहारे ई बिते याना धर्म छल्फल व बाखें न्यना कन्हे खुनु सुथे छेँ वनी ।

श्रीलंकाया रेडिओलं सुथे न्हापां परित्राण सूत्र सापु पाठ याना हइ । बुद्धया शिक्षा प्रचार याइ । पुन्हि खुनु छनु निहच्छि बुद्ध धर्मया बारे जक चारया कार्यक्रम जुइ । पुन्ही खुनु चच्छि महापरित्राणया कार्यक्रम रेडिओले बिया चोनी ।

भिक्षुपिसं स्कूल स्कूले नं आख बोंका बिज्याना चांग द । समान रूपं तलब नं बिया तःगु दु ।

[३५]

थन नेपाले हिन्दू राज्य जूसां बुद्ध धर्म प्रचार
याय्त छुं बाधा मदुगु खना ले ता: बो ।

अन्ते वसपोलं बुद्ध वचन लुमंका धैबिज्यात—
यथापि पुण्फरासिम्हा कथिरा माला गुणे बहु
एवं जातेन मच्चेन-कत्तब्बं कुसलं बहुं ।

अर्थ— गथुं स्वां ह्वै चोगु बां बां लागु स्वां
ल्यया यइपुक स्वांमा: हनी थें संसारे जन्म जुया
चोंपि मनुतसें नं भिभिगु ज्या याना जीवन क्कः
धाय् केमा: ।

धम्मावास महास्थविरया स्वागत

११०३, १८।१।२०४० बैशाखे श्री लंकाया
विचित्र धर्मकथिक कटुगोड धम्मावास महास्थविर
या सम्माने धर्मकीर्ति विहारे स्वागत समारोह
जुल ।

उगु समारोहे बसपोलं धैबिज्यात— धर्म प्रचा-
रया सिल सिलाय् न्हापां खनु थो धर्मकीर्ति उपा-
सिकारामे वया धर्मदेशना याय् खंगु लय्ताय दुगु
खें ख: । थो धर्मकीर्ति विहारया ना गथे ख: अथे
हे धम्मवती अनगारिका पाखें धर्म प्रचारयाना
चांगु दु धैगु खें पूज्य अमृतानन्द भन्तेयापाखें न्यने
दया कन ले ता:बो ।

बौद्ध समाजे मिसातेगु थाय्

श्री धम्मावास महास्थविरं समाजे मिसातेगु
वारें धैबिज्यात— अबौद्ध ग्रन्थे मिसात मचा बले
माँ बाँया अधीने चोनेमा:, ल्यासि जुइबले भातं
धा:थे चोनेमा, बुढा बुढी जुइ बले काय्मह्याय्पिनि
धले चोने मा: । तर बौद्ध समाजे व सफुती
थुकिया उल्टा खें दु । समाजे समान थाय् दु ।
स्वतंत्रता दु । बुद्धया धर्म प्रचारसकसिगुं स्वतंत्र
ताया लागी जूगु ख: ।

खय्तला प्रजापति गौतमीयात स्वको तक
भिक्षुणी जुइगु अनुमति बुद्धं बिया बिमज्या: गुलि
बौद्ध समाजे नं मिसातेत स्वतंत्रता मदु, समान
थाय् मदु धका दोषारोपन यानाचोंपि दु । यदि
धात्थे अथे ख:सा बुद्धं प्रजापति गौतमीयात भिक्षु
आनन्दया खें न्यना भिक्षुणी हे मयाय् मा:गु ख: ।
मिसात भिक्षुणी जुया अरहन्त नं मजुइमा:गु ख: ।
छगू खें दु अबले बौद्ध समाज संगठनया रूपे ब:
मलानि । ब्राह्मण समाज ब:लाना चोंगु ई । मिसा-
तेत समान थाय् मदुगु ई ख: । इमिसं अपहास
व विरोध याय्त थाय् दै व ई मत्योनिगुजुया
गौतमीयात भिक्षुणी जुइगु अनुमति बुद्धं बिया
बिमज्यागु ख: । लिपा बौद्ध समाज ब:लासेलि
मिसातेत भिक्षुणी जुइगु अनुमति बिया बिज्यात ।

मिसातेत समान थाय् बुद्धं बिया बिज्यागु खें
प्रमाण वीत कोशल महाराजया म्हाय् बू बलेसिगु
घटना न्ह्यथना बिज्यात ।

छन्हु कोशल जुजु भगवान् बुद्धया थाय् वैचों
बले दरबारं मनु वया महारानीया म्हाय् बूगु
खें जुजुयात कं बल । अबले जुजुया ल्वा पाउगु
व छ्थों कुछ्थुगु खना भगवान् बुद्धं धैबिज्यात—
महाराज, म्हाय्बुल धका नुग: मच्छिके मागु मदु ।
फुक भनं मिजंत हे जक पण्डित व बुद्धिवान धैगु
मदु । तालीम याय् फुसा मिसातेसं नं राज्य चले
याय्फु ।

श्री लंकाय् बुद्ध धर्म दुहाँ वसें निसें मिसातेत
मिजंत सरह थाय् बिया तगु दु, आ: नं दनि ।
अशोकया म्हाय् संघमिता भिक्षुणी जुया लंकाय
वना भिक्षुणी संघ स्थापना यागु खें मिसाते लागी
उत्साहबढे जुइगु खें ख: । अभाग्यवश थौं लंकाय्
भिक्षुणी संघ मन्त । थ:गु देश रक्षायाय्त बिदेशीत

नाप ल्वाय् मालाः भिक्षुणीत नं चौबर तोता ल्वाः बने माःगु कारणं याना भिक्षुर्णा शासन लोप जुल । आः यौ कन्हे थन थेन्तुं दशशील कै चौपि शील माता (अनगारिका) जुया चौपि ६००० खुदो दु । अपोलं याना बैस वंका अनगारिका बा दशशील कया उपासिका जीवन हुना चौपि जुया अपाय् सकं मान्यता मदु । थन यक्व सेका धर्म प्रचार याना चोंगु न्यना उत्साह बढे जुल । आः लंकाय् नं ल्यासिपि सेका सीका तःपि प्यम्ह न्याम्ह अनगारिकापि दुथें धर्मप्रचारया ज्याय् नं, भिक्षुपि नाप नं मैत्री पूर्वक सहयोग कया धर्म प्रचारया ज्या याना चोंगु खबर बी दया लेताः वो ।

लिपा धम्मवती अनागारिकां बोधिवृक्ष सिमाया इतिहास बारे न्यंगु प्रश्नया लिसः बिया बिज्यासें धैबिज्यात— बुद्धगयाय् माः दुगु वंगलसिमा पुलांगु मखु । अशोक जुजुया कला तिष्य रक्षिता रानी पाला बिल । अशोक जुजुं वथासे हानं बोधिवृक्ष सिमा (वंगलसिमा) पिना बिल । लिपा सशंक धैम्ह जुजुं वयात पाला बिल । थो खँ इतिहासे चोइ तगु दु । आः दुगु बोधिवृक्षमाँ इस्वी १८७६ वर्षे कनिघम धैम्ह अंग्रेजी बुद्धगया वं बले मदु । म्हुया सो बले हा जक त्यं दनि । व लंकाय् वना अनुराधपुरे चोंगु या पुसां चुलिजाया बोगु निमा सिमा हाकनं बुद्धगयाय हया पिना तःगु खः । मेगु छमा विहारया उत्तर पाखे चंक्रमणया लिक्कसं दु । पुलांगु सिमा श्रीलकाय् चोंगु खः । तर बुद्धगयाय् चोंगु नं व हे परम्परा नाप सम्बन्ध दुगु सिमा खः ।

अन्ते कल्पवृक्ष धर्मपूजा याना धम्मवतीं धैबिज्यात— समाजे मिसात भक्ता कमजोर खः । बःलामेसिनं बःमलामेसित को थन चलन हे जुया चोन । श्रीलकानिसें बिज्यान सिमातेत उत्साह

बढे जुइगु उपदेश बिया बिज्याम्ह पूज्य धम्मावास भन्तेयात नं थुइक अनुवाद याना बिज्याम्ह पूज्य अमृतानन्द भन्ते यातनं धन्यवाद दु ।

समाजसेवा व रक्तदान

धर्मकीर्ति विहारं सामाजिक सेवा पाखें नं पला तथा धर्मप्रचारया अभियान शुरू याय् खना गौरव ताः । न्हापां बैशाख पून्हि खुनु अस्पताल पतिकं त्रिरस्तानु भावं निरोगी कामना याना त्वगीतेत बिस्कुट व फल फुल इना बिइगु पुण्य कार्य जूगु खः व आः नं जुमा चोंगु दु ।

पांच खाले चोगु अनाथालये चौपि अनाथपिन्त वसः कम्बल व थलबल इना म्वे नकेगु भिगु ज्या स्वकः तक जुल ।

स्वंगु अभियान काभ्रे जिल्लाया भोँ देजे आबाद माध्यमिक विद्यालये ६०० ग्यालन न्ह्यंगु लःया टचांक, शिक्षा निकेतन निम्न माध्यमिक विद्यालये २०० लीटर न्ह्यंगु लः टचांक व केपुली चोंगु विहारे नं तगोगु लः टचांक देका परोपकार या ज्या पूवन ।

त्वगिया सेवा

आः वया हिदान बीगु धाःसां ज्यू, जीवन दान बीगु धाःसां ज्यू २४/१/२०४० खुनु हि दान ब्यूपि धर्मकीर्ति बौद्ध अध्ययन गोष्ठीया (१) अध्यक्ष धम्मवति अनागारिका (२) धम्मदिना (चमेली) (३) पटाचारी (४) अनुपमा, (५) बुद्धरत्न कंसाकार (६) न्हुछे कुमारी मानन्धर (७) सरीता मानन्धर (८) पूर्णदेवी बनिया, (९) रमा कसा कार, (१०) मीना तुलाधर (११) लक्ष्मी शोभा स्थापित (१२) जमलदेवी मानन्धर (१३) सरमिला बनिया (१४) पद्मशोभा तुलाधर (१५) दुर्गा

माया शाक्य (१६) प्रेमशोभा कंसाकार
 (१७) लक्ष्मीदेवी नर्कर्म (१८) द्यो मेजु महर्जन
 (१९) तीर्थमाया महर्जन (२०) चम्पा महर्जन
 (२१) प्रकाश बज्राचार्य (२२) बरबेश मानन्धर
 (२३) स्वयम्भू तुलाधर (२४) अशोक मान सि
 तुलाधर (२५) ज्योतिकाजी स्थापित (२६) विकास
 मानन्धर (२७) मदन रत्न मानन्धर (२८) मिश्री
 शाक्य (२९) हेरालानी तुलाधर

धुउसिया हिदान बीगु अगू रचनात्मकगु
 धर्मप्रचारया अभियान ख । श्वयां न्हापा नं अन-
 गारिका चमेली, अनोजा, अनुपमा व सुजातापिसं
 रक्तदान बिया बिज्यागु खः । थो निकोगु हिदान
 बीगु कार्यक्रम लुमंके बहजू ।

बौद्ध प्रदर्शनी ज्वीगु

थो हे वैगु जेठ ७ गते शनिवार खुनु धर्मकीर्ति
 बौद्ध अध्ययन गोष्ठीया १२ दँ वयंगु व २५२७ दँ
 क्यंगु स्वांया पुन्हीया लसताय धर्मकीर्ति विहारे
 तःजिक बौद्ध प्रदर्शनी जुइगु दु ।

२५२६ दँ बुद्ध जयन्तीय लसताय थउने बुद्ध
 कालीन बौद्ध भूगोल व तीर्थ स्थल ततःपागु
 भेनेस्ताय चा यागु नक्सा देका अपूर्व कथं प्रदर्शनी
 जुल । देँ दसं केना वै चोंगु थूकथंया प्रदर्शनी
 थुगुसी नेपाःया बौद्ध संस्कृति साहित्य कला टिकट
 व पोष्टकार्ड बोयगु ज्या जुइगु दु । उक्त दिं खुनु
 बुद्धया अस्वि धातु नं केनेगु व स्वांया पुन्हीखुनु
 नं प्रदर्शनी चायकेगुली विचाः जुया चोंगु दु ।

आजीवन सदस्य

१०५१- दां चन्दा तथा ध्यानकुटी दायक
 सभाया आजीवन सदस्य जुया दीपि

- १३१) श्री सत्यनारां मानन्धर बटु यें
 १३२) श्रीमती नारादेवी मानन्धर बटु यें
 १३३) सुश्री शान्ति मानन्धर " "
 १३४) श्री हरिकृष्ण श्रेष्ठ घुलिखेल
 १३५) श्री रत्न बहादुर तण्डुकार बागबजार यें

- १३६) श्री सिद्धिभक्त सेंजु बनेपा
 १३७) श्री रामभक्त कोख बनेपा
 १३८) भिक्षु विमलानन्द
 १३९) सप्तरत्न शाक्य भक्तपुर

गुहाली

बनेपा ध्यानकुटी चोंपिं श्रामणेरपिन्त गुहाली
 बिया दीपि :-

श्री इटलीया राजदूत	१००१-
श्री बर्मी राजदूत	५०१-
श्री थाइ भिक्षु विरियगन	१०००१-
श्री रतन बहादुर तण्डुकार यें	२००१-
श्री बुद्धकाजी मानन्धर भोत	३००१-
श्री भक्त मानन्धर "	१०११-
श्री सङ्खलाल मानन्धर	६०१-
श्रीश्रलक्ष्मी तुलाधर यें	५०१-

ध्यानकुटीया लागी ले ले कम्ती नि १०००१-
 गुबलें १५००१- खर्च माः । जाकि बाहेक । टेल-
 फोन, परिश्रमिक व लः मतया लागी ले ले ४५०१-
 भांजनया लागी गुबलें दोछि, उर्कि श्रद्धालु पिनिगु
 सहयोग भियाय लाना चोंगु दु ।

अनिच्छावत संखारा

थो वैगु २०४० बैशाख ३१ गते श्री हेराकाजी
 राजकर्नीकार दिल्लीबजार अनित्य देह तोता
 दिबगत जुल । वेक धर्मकीर्तिया छम्ह भक्त श्रद्धालु
 उपासक खः । वेकया संतप्त परिवार प्रति धर्मकीर्ति
 परिवारं समवेदना प्रकट यागु दु ।

श्रामणेरपिं श्रीलंकाय

बनेपा भिक्षु तालिम केन्द्रया भद्रिय व उप-
 तिस्स निम्ह श्रामणेरपिं श्रीलंकाया महरगम-
 भिक्षु तालिम केन्द्रया निमन्त्रणाय भिक्षु सुवर्ण नाप
 वंगु बैशाख ३१ गते २०४० श्रीलंका बिज्यागु
 समाचार दु ।

शाक्यमुनि गौतमबुद्धको जन्म, बुद्धत्व प्राप्ति तथा

वहाँको २५२७ सौं महापरिनिर्वाण दिवस

बैशाख पूर्णिमाको

हार्दिक शुभ-कामना

बालाजु अटोबक्स (प्रा) लि.

रजिष्टर्ड अफिस :

२८ जुद्ध सडक

काठमाडौं

फोन : ११४५३

वर्कसप :

बालाजु औद्योगिक क्षेत्र

बालाजु, काठमाडौं

फोन : १३५६४

Good Wishes to all

On the Happy Occasion of

2527

Mahaparinirvan Anniversary

of

LORD BUDDHA

BHIM RATNA HARSHA RATNA

680, JYATHA TOLE

P. O. BOX 603

KATHMANDU

Phone : 11932,15761

HOTEL CRYSTAL, Kathmandu

NEW HOTEL CRYSTAL, Pokhara

CRYSTAL WOOLLEN INDUSTRIES, Balaju